

”De tror vi duckar kulor varje gång man går till bussen”

- En kvalitativ studie av hur unga vuxna i Hallunda – Norsborg resonerar kring polisens definition av ett ”särskilt utsatt område”

Författare: Jessica Pogolian & Lydia Kebede

Handledare: Majsa Allelin
Södertörns högskola | Institutionen för samhällsvetenskaper
Kandidatuppsats 15 hp
Socionomprogrammet med storstadsprofil | Vårterminen 2019

Förord

Ett stort tack vill vi först och främst rikta till våra respondenter! Tack för att ni tog er tid att ställa upp på denna studie och stort tack för att ni velat dela med er av era tankar, erfarenheter och resonemang, utan er hade detta inte varit möjligt.

Vi vill även ge ett stort tack till vår handledare Majsa Allelin för all inspiration och feedback du givit oss genom denna resa i uppsatsskrivandet. Stort tack för din tid och kunskap du givit oss!

Slutligen vill vi tacka varandra för ett väldigt hårt slit och för ett mycket gott samarbete. Det har varit ett tufft och påfrestande arbete men vi har uppskattat all energi som vi gemensamt lagt ner på detta arbete. Tack!

Södertörns högskola – Vårtermin 2019

Jessica Pogolian & Lydia Kebede

Abstract

This study aims to understand how young-adults, residents Hallunda-Norsborg, relate to the police's definition of their residential area as "particularly vulnerable". Do the young adults agree with the term or is there any tension between their description and the police's definition? In previous research, it appears that residents of an area referred to as "particularly vulnerable" are described as cut off and isolated from the remaining majority society. We consider it relevant to gain an understanding of the residents' view of their residential area in comparison with the police authority's term. The study is based on qualitative semi-structured interviews with three young men and women aged 20-25. The study uses stigmatization and critical-urban theory, as well as social exclusion as theoretical starting points. The result shows that the residents experience a stigma towards Hallunda-Norsborg through the media's presentation, the treatment from others and within the labor market. They are partly in line with the police's definition of a "particularly vulnerable area" and that it corresponds to Hallunda-Norsborg. However, the definition is considered to be negatively emphasized as it creates a stamp of "vulnerability" that affects the majority society's view of Hallunda-Norsborg. The conclusion is that young-adults in Hallunda-Norsborg relate in part to the police's term but that they can also relate their experiences to it. The experiences that are highlighted is that the term is negative creates a feeling of "exclusion" that affects the young-adults relationship with majority society.

English title: **"They think we're dodging bullets every time we go to de bus station"**

A qualitative study of how young adults in Hallunda-Norsborg reason about the police's definition of a "particularly vulnerable area".

Authors: Jessica Pogosian & Lydia Kebede

Keywords: young adults, exposer, stigma

Number of words: 18 823

Sammanfattning

Studien syftar till att förstå hur unga-vuxna, bosatta i Hallunda-Norsborg förhåller sig till polisens definition och benämning av deras bostadsområde som ”särskilt utsatt”. Håller de med benämningen eller finns eventuella spänningar mellan deras beskrivning och polisens definition? I tidigare forskning framgår det att invånare i ett område benämnt som ”särskilt utsatt” beskrivs som avskurna och isolerade från det resterande majoritetssamhället. Vi anser det relevant att få en förståelse för invånarnas syn på sitt bostadsområde i jämförelse med polismyndighetens benämning. Studien bygger på semistrukturerade intervjuer med tre unga män och kvinnor i åldrarna 20–25. I studien används stigmatisering och kritisk-urbanteori, samt social exkludering som teoretiska utgångspunkter. Resultatet visar att invånarna upplever en stigmatisering gentemot Hallunda-Norsborg genom medias framställning, bemötandet av andra och av arbetsgivare. De håller delvis med polisens definition av ett ”särskilt utsatt område” och att den stämmer överens med Hallunda-Norsborg. Dock anses definitionen vara negativt betonad då den skapar en stämpling av ”utsatthet” som påverkar majoritetssamhällets syn på Hallunda-Norsborg. Slutsatsen är att unga-vuxna i Hallunda-Norsborg förhåller sig delvis negativt till polisens benämning men att de också kan relatera sina erfarenheter till den. Erfarenheterna som lyfts är att benämningen är negativ och skapar en känsla av ”utanförskap” som påverkar de unga-vuxnas relation till det resterande samhället.

Titel: ”De tror vi ducker kulor varje gång man går till bussen”

En kvalitativ studie av hur unga vuxna i Hallunda – Norsborg resonerar kring polisens definition av ett särskilt utsatt område.

Nyckelord: unga vuxna, utsatthet, stigma

Innehållsförteckning

1. INLEDNING OCH PROBLEMFÖRMULERING	1
1.2 RELEVANS TILL SOCIALT ARBETE	3
1.3 SYFTE.....	3
1.4 FRÅGESTÄLLNINGAR	3
1.5 AVGRÄNSNING	3
1.6 DISPOSITION	4
2. TIDIGARE FORSKNING	5
2.1 DEN STRUKTURELLA DISKRIMINERINGEN	5
2.2 SOCIALT MEDBORGARSKAP OCH SOCIAL DELAKTIGHET I STORSTADEN	6
2.3 DEN TERRITORIELLA STIGMATISERINGEN I FÖRORTEN	7
2.4 FÖRORTENS MOTSTÅNDSKRAFT I FRANKRIKE.....	9
3. METOD OCH MATERIAL	11
3.1 VAL AV METOD.....	11
3.1.1 Kvalitativ metod: Intervjustudie	11
3.2 TILLVÄGAGÅNGSSÄTT	12
3.2.1 Inledande process	12
3.3 VAL AV DATA.....	12
3.4 URVAL AV RESPONDENTER.....	13
3.5 INTERVJUGUIDEN	15
3.6 INTERVJUER OCH TRANSKRIBERING.....	16
4. ANALYSMETOD	18
4.1 UTDRAK AV KODSCHEMA	19
5. STUDIENS KVALITET OCH ÖVERFÖRBARHET	20
6. FORSKNINGSETISKA ÖVERVÄGANDEN	22
7. TEORETISKA VERKTYG	24
7.1 KRITISK URBANTEORI	24
7.2 STIGMATISERING.....	25
7.3 SOCIAL EXKLUDERING	27
8. RESULTAT OCH ANALYS	28
8.1 DEL 1: HALLUNDA-NORSBORG.....	28
8.1.1 Mental gemenskap	28
8.2 DEL 2. ERFARENHETER RELATERAT TILL POLISENS BENÄMNING ”SÄRSKILT UTSATT”	31
8.2.1 Medias framställning.....	31
8.2.2 Fördomar	32
8.3 DEL 3: FÖRHÅLLNING TILL POLISENS BENÄMNING ”SÄRSKILT UTSATT OMRÅDE”	35
8.3.1 Låg socioekonomisk status och en hög koncentration av kriminalitet.....	36
8.3.3 Rättsprocessen.....	37
8.3.4 Benägen eller obenägen: gemenskap eller rädsla.....	40
8.3.5 Positiv och negativa förhållningssätt till polisen benämning	41
8.4 DEL 4 FRAMTID	44
8.4.1 Flytten från Hallunda-Norsborg.....	44
8.4.2 Förbättringar i Hallunda-Norsborg.....	46
9. DISKUSSION	47

9.1 HUR FÖRHÅLLER SIG DE UNGA VUXNA TILL POLISENS DEFINITION AV ETT ”SÄRSKILT UTSATT OMRÅDE”?	47
9.2 HUR RELATERAR DE UNGA VUXNA SINA EGNA ERFARENHETER TILL EN SÅDAN BENÄMNING? KÄNNER DE UNGA VUXNA IGEN DEFINITIONEN GENOM EGEN ERFARENHET?	49
9.4 SLUTSATS	51
10. REFERENSER	1
BILAGA 1. INFORMATIONSBREV TILL RESPONDENTER	4
BILAGA 2. SAMTYCKESBLANKETT	6
BILAGA 3. INTERVJUGUIDE	7
BILAGA 4.	9
KATEGORIER UR KODNINGSPROCESSEN	9

1. Inledning och problemformulering

När du hör begreppet ”särskilt utsatta områden”, vad framkallar det för bild hos dig? Vilka föreställningar får du om området och dess invånare? Polisen menar att ett ”särskilt utsatt område” kännetecknas av *”En social problematik och kriminell närvaro som lett till en utbredd obenägenhet att delta i rättsprocessen och svårigheter för polisen att fullgöra sitt uppdrag. Läget anses vara akut”* (Nationella operativa avdelningen 2017, s. 10). Med en sådan definition framkallas lätt en bild av förorten¹ som ett missgynnande område som är beläget och gestaltat som samhällets ”mörka utkant”, det kaotiska området med sina egna lagar, regler och normer (Ristilammi 1994; Dahlstedt 2005, se Dahlstedt, Kings & Tahvilzadeh 2018, s. 14).

En sådan definition riskerar att skapa såväl en fysisk som mental segregation. I sin artikel menar Cederfelt (2013) att områden som benämns som ”särskilt utsatta” ofta är sådana områden som är fysiskt avskilda från det resterande samhället. Denna avskildhet riskerar att skapa otrygghet och en förstärkt känsla av utanförskap hos invånarna. Kamali (2014) pekar vidare på effekten av en förstärkt känsla av utanförskap som skapas genom en sådan definition. Han menar att unga som bor i marginaliserade bostadsområden och som har invandrarbakgrund kan känna sig exkluderade från det resterande samhället då de blir kategoriserade som ”de andra”, vilket vi menar visar på en slags mental segregation som skapas både inom området och gentemot de som bor där. En ytterligare effekt av att benämna ett område som ”särskilt utsatt” är att individer i dessa områden kan uppfatta sig vara instängda i bostadsområdet, utan någon känsla av framtidshopp (Sernhede 2013).

Den fysiska och den mentala aspekten av segregation² relaterar alltså till varandra; det ena existerar tillsammans med det andra. En effekt av boendesegregationen visar sig i hur

¹ En förort är mindre tätort som är avgränsat bostadsområde inom en större stadsregion. Förorten beskrivs som ett bostadsområde på billigare mark samt pendlingsavstånd från stadscentrum. Förorten är därmed också starkt beroende av den större stadens utbud av arbetstillfällen och service. I denna studie används förort för att beskriva området Hallunda – Norsborg då det är beläget i en kommun söder om Stockholm (NE 2019-05-03).

² Segregation betyder det rumsliga åtskiljandet av befolkningsgrupper. Denna åtskiljandet kan ske på grundval av socioekonomisk status, hudfärg, religion och etnisk tillhörighet (NE 2019-05-03).

boenden i segregerade områden ser på sitt område, bland annat vilka uppfattningar invånarna i området

har om sin roll i samhället. Vi ser att den fysiska och mentala aspekten samverkar då invånarna i ett segregerat område upplever att de förlorat sin egen makt när det gäller möjligheterna att utvecklas och passa in i samhället, på grund av vart en bor (Dikec 2006, s. 161). Samtidigt menar Dahlstedt att ungdomar i förorter ofta beskriver sina områden som en trygg och familjär plats, en plats där de känner sig hemma trots att området ofta beskrivs som osäkert i mediala sammanhang. Ungdomarnas egna beskrivningar och erfarenheter kan alltså stå i kontrast till de beskrivningar som framställs av aktörer utanför området (Dahlstedt 2017, s. 343). Vilken roll kan då polisens definition ha för invånarna själva? Finns det en risk att sådana benämningar upprätthåller en fysisk och mental separation? I ett vidare steg hur påverkar detta invånarna i områdets möjligheter att känna sig inkluderade i samhället?

I polisens rapport har totalt 61 områden tagits fram som fördelats på en skala utifrån ”grad av utsatthet”; *riskområde*, *utsatt område*, och *särskilt utsatt område*. Bland de 23 områden som polisen definierat som ”särskilt utsatta” finns området Hallunda-Norsborg, som är beläget i södra Stockholm län, med på en femte plats (Nationella operativa avdelningen 2017, s. 41). Polisen använder tre kriterier i sin rapport som de menar avgör om ett område är ”särskilt utsatt”. Det första kriteriet är att området innefattas av en *låg socioekonomisk status*, det vill säga låg utbildningsnivå, hög arbetslöshet samt låg inkomstgrad. Det andra kriteriet är att området har en *hög koncentration av kriminalitet*, inom detta innefattar hot och andra våldshandlingar samt narkotikahandel på öppen gata. Det tredje kriteriet är att det finns en *obenägenhet att delta i rättsprocessen* bland invånarna i området (Nationella operativa avdelningen 2017, s. 10). Det finns en risk att invånare i området som är benämnt som ”särskilt utsatt” inte håller med och motsäger sig dessa kriterier. Vem är det som bestämmer att dessa kriterier de facto innebär att ett område är ”särskilt utsatt”? Det är därmed relevant att lyfta rösterna i de faktiska bostadsområden som benämns som ”särskilt utsatta” för att ge en viss makt till invånarna att vara delaktiga i framställningen av deras bostadsområde. De individuella erfarenheterna som redogörs i en sådan studie kan både spegla samt förkasta framställningarna som ges av utomståendes³ definitioner. I och med att invånarna i ett område benämnt som ”särskilt utsatt” beskrivs som avskurna och isolerade från världen utanför förorten, geografiskt såväl som socioekonomiskt och sociokulturellt, anser vi det relevant att

³ Med utomstående menar vi i denna studie syftar vi till individer som inte bor i Hallunda – Norsborg.

lyfta invånarnas röster genom att förstå hur de förhåller sig till begreppet ”särskilt utsatt” samt hur de själva resonerar kring sina erfarenheter av sitt bostadsområde.

1.2 Relevans till socialt arbete

Denna studie har sin relevans till det sociala arbetet i och med att vi som framtida socialarbetare ska arbeta i ett förebyggande syfte med individer i bostadsområden som bland annat är benämnda som ”särskilt utsatta”. Det är även relevant inom det sociala arbetet att arbeta med negativa effekter som kan komma av en sådan benämning gentemot invånarna i bostadsområdet. Inom det sociala arbetet är det viktigt att uppmärksamma invånarnas röster i syfte att främja och förebygga en segregation som är baserad på fördomar. Det är även relevant att möta invånare utifrån deras egna erfarenheter och de förutsättningar som de har i samhället samt vara medveten om de hinder som invånarna upplever. Det är vidare relevant att ta del av de unga vuxnas tankar och resonemang samt att ta med dessa i det förebyggande arbetet mot diskriminering, fördomar och stigmatisering som kan förekomma gentemot ”särskilt utsatta områden” och dess invånare.

1.3 Syfte

Syftet med denna studie är att förstå hur unga vuxna förhåller sig till begreppet ”särskilt utsatt område”. Därtill vill vi förstå hur de själva resonerar kring att växa upp och bo i ett bostadsområde benämnt som ”särskilt utsatt” för att undersöka eventuell samstämmighet eller spänning mellan polisens beskrivning och de unga vuxnas upplevelse.

1.4 Frågeställningar

- Hur förhåller sig de unga vuxna till polisens definition av ett ”särskilt utsatt område”?
- Hur relaterar de unga vuxna sina egna erfarenheter till en sådan benämning? Känner de unga vuxna igen definitionen genom egen erfarenhet?

1.5 Avgränsning

I mån om tid och resurser har vi valt att avgränsa oss till ett bostadsområde som har definierats som ”särskilt utsatt” enligt rapporten författad av Nationella operativa avdelningens underrättelseenhet (2017). Vi har avgränsat oss till bostadsområdet Hallunda-Norsborg samt till målgruppen unga vuxna mellan åldern 20–25. På grund av etiska aspekter har vi inte haft möjligheten att välja en målgrupp som är under 18 år. Vi valde därmed

målgruppen unga vuxna då vi anser att den målgruppen är viktig utifrån den tidigare forskningen vi tagit del av som belyser unga vuxnas tankar, upplevelser samt effekterna av att bo i ett stigmatiserat område som är benämnt som ”särskilt utsatt”.

1.6 Disposition

Inledningsvis presenterades abstract på engelska samt en kort sammanfattning av studien på svenska. Därefter följer studiens innehållsförteckning, inledning och problemformulering, syfte och frågeställningar samt en presentation av studiens avgränsningar. Hädanefter presenteras den tidigare forskningen som är indelad i fyra olika underrubriker som lyfter de ungas upplevelse av stigma och diskriminering som existerar i samhället samt de unga vuxnas delaktighet i samhällslivet. Forskningen tar även upp exempel i de ungas liv och liknande situationer som existerar internationellt kring de ungas motståndsreaktioner till diskrimineringen. Vidare följer studiens metodkapitel som innefattar val av metod och val av data. Därefter följer studiens tillvägagångssätt. Vidare presenteras vår analysmetod med ett utdrag av vårt kodschema för att förtydliga tillvägagångssättet och redogöra för en transparens. Vidare följer ett avsnitt om studiens kvalitet och överförbarhet och forskningsetik för att tydligt redogöra för vår förståelse kring huruvida studier bör hålla en viss kvalitet och för att visa en transparens för hur vi förhållit oss genom studiens gång. Därefter följer ett avsnitt om de teoretiska utgångspunkter som studien utgår från, vilket hjälper oss att teoretiskt underbygga resonemang i vår analys av studiens empiri. Efter avsnittet om studiens teoretiska utgångspunkter redovisas studiens resultat och analys där vi redogör för det som framkommit i studien samt besvarar vårt syfte och våra frågeställningar. Detta följs därefter med ett avsnitt innehållande diskussioner och slutsatser kring det som framkommit i studien samt förslag till vidare forskning. Avslutningsvis presenteras referenslistan som efterföljs av tre bilagor bestående av ett informationsbrev, en samtyckesblankett, samt vår intervjuguide.

2. Tidigare forskning

I följande avsnitt kommer vi att presentera fyra texter. Avsnittet är strukturerat med att vi presenterar varje forskning var för sig för att tydliggöra vad som framkommer ur vardera forskningarna. Vi ser att denna struktur underlättar för oss själva men även för läsaren att hänga med. Vi har valt att använda oss av tidigare forskning som undersöker hur fysisk och mental uppdelning förstärker "utanförskapet" och underläget som upplevs av invånare i missgynnade bostadsområden. Forskningen framhäver hur individer i "särskilt utsatta" bostadsområden påverkas på ett negativt sätt, bland annat genom att individens möjligheter till social delaktighet begränsas. I forskning lyfts exempelvis ungdomar och unga vuxnas möte med polisen och i arbetsmarknaden som betonar de negativa effekter av att bo i ett "särskilt utsatt område". Forskningen visar även hur de unga vuxna söker sig till andra etniska grupper för sin trygghet som baseras på en form av etnisk gemenskap.

2.1 Den strukturella diskrimineringen

Den segregande integrationen- om social sammanhållning och dess hinder (2006) är en rapport författad på uppdrag av Utredning om makt, integration och strukturell diskriminering som tillsattes efter ett regeringsbeslut. Rapporten syftar till att identifiera och kartlägga de mekanismer som existerar bakom strukturell diskriminering på grund av etnisk och religiös tillhörighet. Rapporten behandlar även integrationspolitikens roll för en ökad segregation och etniska klyftor. Vidare syftar rapporten till att redovisa åtgärder mot de hinder som finns för att alla medborgare ska kunna delta i samhället på lika villkor, det vill säga att delta i samhället med samma möjligheter (Kamali 2006, s. 3).

Genom Kamalis bidrag till antologin visar han vad som menas med den segregande integrationen, om social sammanhållning och dess hinder. Kamali menar att de marginaliserade och stigmatiserade förorterna har fått en "etnisk dimension" sedan boendesegregationen under 1970-talet. Han menar att förorterna blivit etnifierade då majoriteten av invånarna i förorterna har en invandrarbakgrund. Enligt Kamali finns det i samhället en föreställning om att "svenskar" är integrerade i samhället medan den andra gruppen, det vill säga "invandrare" är i behov av integration. Rapporten syftar vidare till att behandla integrationspolitiken samt framhäver behovet av en ny politik vars huvudmål är att skapa lika rättigheter och möjligheter för alla (ibid).

Forskning visar en relation mellan klass och etniska strukturer där diskriminering och rasism skapar en så kallad fysisk och mental separation som förstärker ”utanförskapet” och underläget i förorterna (Kamali 2006, s.17). Kamali menar att separationen möjliggörs bland annat via diskurser och praktiker som skapar en föreställning om ”de andra” som anses vara allt som ”vi” inte är. På så sätt menar han att ”de andra” det vill säga de som behöver integreras in i samhället, utesluts ur den sociala gemenskapen och exkluderas till utkanten av samhällets mentala, sociopolitiska och fysiska rum (ibid). Kamali refererar till Wacquant (Wacquant 2004, se Kamali 2006, s. 18–19) som menar att denna process av exkludering och uteslutning kallas för ”av civilisering och demonisering” av de boende i dessa marginaliserade och stigmatiserade områden. Resultatet av detta är en bristande tillhörighetskänsla från de boende i de marginaliserade områdena till det resterande majoritetssamhället. Detta visas inte sällan i en motreaktion hos invånarna i bostadsområdet, särskilt hos ungdomar med invandrarbakgrund, exempelvis i form av upplopp eller en misstro gentemot polisen (ibid).

Enligt Kamali sker marginalisering och stigmatisering av dessa förorter bland annat inom arbetsmarknaden, integrationspolitiken och media. Kamali menar att dessa institutioner söker efter problem i förorterna som de vill åtgärda med diverse punktinsatser, vilket innebär att dessa institutioner ser boendesegregation som ett invandrarproblem istället för ett strukturellt och institutionellt problem. Därmed menar Kamali att det bör utformas en ny integrationspolitik som lyfter de strukturella och institutionella aspekterna av diskrimineringen gentemot individerna ur förorterna (Kamali 2006, s. 18–19).

2.2 Socialt medborgarskap och social delaktighet i storstaden

I sin licentiatavhandling undersöker forskaren Helene Jacobson Pettersson (2008) hur unga vuxna från en etnisk minoritetsbakgrund upplever sitt sociala medborgarskap och sin sociala delaktighet, i en mellanstor stad i Sverige. Syftet är att undersöka hur dessa erfarenheter och upplevelser av sin delaktighet som medborgare i samhället kommer till uttryck samt hur de unga vuxna förstår sina rättigheter kontra skyldigheter. Vidare vill Jacobson Pettersson belysa hur unga vuxna övervinner hinder i fråga om det sociala medborgarskapet och delaktighet. För att undersöka detta utför Jacobson Pettersson en kvalitativ intervjustudie där hon intervjuar 17 personer varav elva kvinnor och sex män, mellan åldern 17 till 26 år. Den insamlade empirin analyseras därefter ur ett intersektionellt perspektiv det vill säga kön, ålder,

civilstånd och hur länge deltagarna varit bosatta i Sverige (Jacobson Pettersson 2008, s.10). Jacobson Petterssons resultat visar att de unga vuxna upplever att det finns en vilja och engagemang till en social delaktighet. De uttrycker sig ha ambitionen att agera för sin och andras sociala situation. Samtidigt framhåller de unga vuxna att det finns hinder, närmare bestämt upplevelser av diskriminering, som begränsar deras möjlighet att ingå den sociala delaktigheten (ibid).

De unga vuxna upplever att det finns ett hinder inom ”arbete och social förankring i meningen acceptans och gemenskap med etniska svenskar” (Jacobson Pettersson 2008, s.11). Med detta menas att det finns en svag social sammanhållning med den svenska majoritetsbefolkningen som de unga vuxna i Jacobsson Petterssons studie upplever baseras på ojämlika förutsättningar som en effekt av etnisk diskriminering i deras mellanstora stad. Med anledning av detta uttryckte ett par av de unga vuxna att de har planer att förflytta sig från sin mellanstora stad till storstäderna där det finns en större möjlighet att integrera sig (Jacobson Pettersson 2008, s. 119). Det framgick även att aspekten etnisk diskriminering och social exkludering resulterar i att de unga vuxna, för att finna trygghet, söker sig till andra etniska grupper. I dessa grupper delas en annan form av gemenskap och tillhörighet som grundar sig i den gemensamma upplevelsen av etnisk diskriminering och social exkludering (ibid).

Resultatet visar att de unga vuxna vill vara mer aktiva i att utveckla sitt sociala medborgarskap och delaktighet genom att bidra till utvecklingen av ett svenskt samhälle som är mer inkluderande (Jacobson Pettersson 2008, s 149). De unga vuxna ställer krav för rättvisa och att de ska bemötas på lika villkor som den resterande majoritetsbefolkningen. Jacobson Petterssons studie pekar slutligen på att det finns strukturella faktorer såsom diskriminering som påverkar att individer med utländsk bakgrund har en svårighet att integreras samt vara delaktig genom integration i det svenska majoritetssamhället (ibid).

2.3 Den territoriella stigmatiseringen i förorten

I sin artikel, *Territoriell stigmatisering, ungas informella lärande och skolan i det postindustriella samhället*, beskriver ungdomsforskaren Ove Sernhede (2009) hur det i Sverige i mer än två decennier skapats olika marginaliseringsprocesser och segregeringsmönster, vilket lett till en avskiljning mellan storstädernas invandrantäta bostadsområden från det övriga samhället. Sernhede refererar till Loic Wacquant som kallar

det för den ”territoriella stigmatiseringsprocessen” (Sernhede 2009, s. 2–3). Denna marginalisering och diskriminering som existerar har en inverkan på skolan och de ungas gemenskaper utanför skolan (ibid).

Sernhedes artikel bygger på intervjuer med elever som går i högstadiet i olika kommunala skolor i förorten. Sernhede beskriver att det finns vissa svårigheter hos samhällets institutioner att motverka stigmatiseringen i storstädernas multietniska förorter. Exempelvis verkar skolan inte längre vara den självklara ingången till det svenska samhället, istället kan den vara en faktor till att förstärka upplevelsen av ”utanförskap”, det vill säga att leva med en känsla av främlingskap och icke-tillhörighet i relation till den värld som finns utanför ens egna bostadsområde (Sernhede 2009, s. 3). Det är detta som Sernhede menar kan leda till att unga börjar skapa egna kulturer och gemenskaper som utvecklar sig i att en söker sig efter respekt, kunskap och förståelse, som skolan och samhället haft svårt att tillföra. Sernhede menar därför att det behöver ske en förändring genom att skolan behöver öppna upp sig på ett nytt sätt för den verkligheten som de unga lever i. skolan bör öppna upp sig för ungdomarnas frågor, behov och de drömmar som de unga uttrycker i dessa områden (Sernhede 2009, s. 2).

Vidare hävdar Sernhede att det har skett en framväxt av nya former för social exklusion vilket har lett till att olika grupper hamnar utanför samhället. I likhet med Kamali refererar även Sernhede till Wacquant som menar att dessa stämplade områden har blivit, och fortfarande är påverkade av mediala och samhälleliga diskurser, som framställer livsvillkoren i förorten som en osäker plats och något att vara rädd för (Sernhede 2009, s. 5). Den territoriella stigmatiseringen menar Sernhede ”förgiftar” hela förorten, skolan, socialkontoret men också relationen mellan individer samt individers egna självbild. Stigmatiseringen som finns gällande förorten bidrar till att forma stereotypa föreställningar om både religion, ras-kultur och kriminalitet (ibid).

I Sernhedes studie beskrivs hur eleverna upplever sig vara andra-klassens medborgare samt hur de är medvetna om att de inte har samma möjligheter som andra unga med annan bostadsort eller med en annan hudfärg och efternamn (Sernhede 2009, s. 16). Många av eleverna berättar att de är fullt medvetna om hur arbetsmarknaden och utbildningssituationen ser ut för ”en blatte från förorten” som en av eleverna uttryckte (Sernhede 2009, s. 9). I en av skolorna som de besökt berättar en integrationsvägledare att det är svårt att få eleverna att bli studiemotiverade, i och med att de unga lever i en miljö som har ett väldigt dåligt rykte (ibid). Sernhede lyfter hur skolan och utbildningssystemet saknar en betydelse hos en stor del unga

när det gäller deras framtidsplaner (Sernhede 2009, s. 10). Sernhede betonar att bristen inte ligger hos lärarna i skolan utan att det är effekten av samhälleliga processer utanför skolan, den så kallade territoriella stigmatiseringsprocessen (Sernhede 2009, s. 12). Därför menar Sernhede att skolan behöver utveckla sin förståelse för de sociala konsekvenserna som den territoriella stigmatiseringen medför (Sernhede 2009, s. 2).

2.4 Förortens motståndskraft i Frankrike

Mustafa Dikec, professor i urbana studier, har i sin vetenskapliga tidskriftartikel *Badlands of the Republic* analyserat de bakomliggande faktorerna till upploppen som skedde år 2005 i en förort till Paris. Enligt Dikec grundade sig upploppen på att tre unga män i förorten flydde undan en identitetskontroll som gjordes av polisen. Dessa identitetskontroller är vanligt förekommande i förorterna och är riktade mot ungdomar, i synnerhet mot ungdomar med en mörk hudton. Två av de unga männen tog tillflykt i en elstation. Detta resulterade i att de unga männen dog av en elchock samt att den tredje unga mannen skadades allvarligt. Polisen hävdade att de inte jagade de unga männen, trots att den överlevande unga mannen hävdade motsatsen. Detta var då den utlösande faktorn till de kommande upploppen som spred sig till centrala Paris och som höll sig i ungefär två veckor. Under dessa två veckor omhändertogs mer än 3000 personer av polisens och fler än 10 000 bilar sattes i brand (Dikec 2006, s. 159).

Dikec menar att denna revolt går att relatera till tidigare revolter som har skett under 1970-talet i Frankrike. De gemensamma nämnarna i revolterna är att revolterna till en början tog plats i ett missgynnat bostadsområde i förorten. Den utlösande faktorn var dödsfallen av unga invånare där polisen var inblandad samt att revolterna var spontana och icke organiserade. Men olikt tidigare revolter undertrycktes denna av hur den franska staten adresserade och hanterade situationen (ibid). De repressiva åtgärderna visades genom att den franska staten inte avvek från sin tidigare politik avseende de identitetskontroller som tillsatts. De repressiva åtgärderna var bland annat förhindrandet av att umgås utanför entréer till byggnader, som förvisso riktades mot ungdomar i förorterna efter upploppen. Staten utlyste även en nödsituation som tillät införandet av utgångsförbud i förorterna, ett svar på revolterna som Dikec menar är utöver det vanliga (Dikec 2006, s. 161).

I samband med upproret 2005 lyftes även en debatt om integrationen av icke-europeiska invandrare, etnisk separation samt islamisk fundamentalism. Debatten avseende integrationen

i Frankrike resulterade i att debatten inriktade sig på att upproret baserades på en ”etnisk” och ”religiös” grundtanke, detta då den framträdande bilden för upproret var ”mörkhyade” ungdomar. Vidare menar Dikec att ”de dåliga” förorterna inte anses vara attraktiva områden att bo i då de karaktäriseras av bland annat bostäder som förfaller, brist på anläggningar för målgruppen ungdomar, en stark territoriell stigmatisering och negativa effekter som påverkar ungdomar exempelvis i samband med polisen och arbetsansökningar. Istället för att tillsätta långsiktiga åtgärder för att lindra problemet med förorterna kvarstår bilden av förorten som ett ”hot” (Dikec 2006, s 162).

Slutligen är Dikec tydlig med vilka konsekvenser framställningen av förorten får för det franska samhället. I samband med upproren framställdes förorterna som ett ”hot” mot samhället. Dikec menar att en konsekvens av denna framställning är att det förenklar implementerandet av förtryckande ”åtgärder” som identitetskontroller och utgångsförbud att fortsätta ske som insatser från staten. Vidare menar Dikec att dessa förtryckande ”åtgärder” i förorterna förminskar både området, invånarna och framtida upprors signifikans, då upproren i förorterna, i grunden syftar till en förändring av de dåliga villkoren som invånarna lever med (ibid).

3. Metod och material

I denna metoddel kommer vi att redogöra för vårt val av metod, vårt val av empiri, hur vi har gått tillväga i studien med att samla in det empiriska materialet samt hur vi valt att analysera vårt material. I arbetet med vår studie har vi förhållit oss abduktivt eftersom vi sedan innan haft en förförståelse om det valda bostadsområdet då vi läst polisens definition sedan tidigare samt vissa teoretiska utgångspunkter och begrepp. Under kodningsprocessen har vi arbetat utifrån en induktiv ansats vilket beskrivs mer utförligt i avsnittet ”Analysmetod”.

3.1 Val av metod

3.1.1 Kvalitativ metod: Intervjustudie

I vår studie syftar vi till att förstå hur unga vuxna förhåller sig till begreppet ”särskilt utsatt område” samt hur de själva resonerar kring att växa upp i ett bostadsområde benämnt som ”särskilt utsatt”. För att uppfylla vårt syfte och besvara våra frågeställningar har vi valt att använda oss av en kvalitativ metod, och därmed utföra en intervjustudie. En kvalitativ forskning präglas bland annat av att försöka förstå hur människor resonerar eller reagerar till det man undersöker (Trost 2010, s. 32). I vår uppsats har vi urskilt mönster i respondenternas sätt att förhålla sig till begreppet ”särskilt utsatt område” exempelvis positiva respektive negativa förhållningssätt till benämningen samt liknande och meningskiljaktiga åsikter.

Vidare ska även val av metod ske med relevans till val av teoretiska utgångspunkter och till de formulerade frågeställningarna (Trost 2010, s. 33). Val av teoretiska utgångspunkter beskrivs och motiveras under avsnittet ”Teoretiska utgångspunkter”. Vid formulerandet av vårt syfte och våra frågeställningar ansåg vi därmed det relevant att använda oss av intervjuer. Med hjälp av en intervjustudie ger det mer utrymme för de unga vuxna att presentera sina tankar samt hur de förhåller sig till begreppet ”särskilt utsatt område” mer djupgående, vilket hade varit svårare med exempelvis en enkätstudie. I och med att svaren är mer informativa i en intervjustudie finns det en möjlighet för reflektioner samt följdfrågor i syfte att utveckla svaren (Nilsson 2014, s. 150).

Vi funderade om fokusgruppsintervju som metod skulle vara relevant för att uppnå studiens syfte. Även om detta skulle kunna bidra med intressanta diskussioner beslutade vi oss för att välja bort denna metod på grund av att det inom tidsramen för studien, inte var möjligt att finna en tid för samtliga respondenter att vara tillgängliga samtidigt. Inom ramen för de forskningsetiska principerna skulle vi inte heller kunna garantera att deltagarna håller tystnadsplikten gentemot varandra (Trost 2010, s 45).

3.2 Tillvägagångssätt

3.2.1 Inledande process

Arbetet påbörjades med en idé om vad vi ville studera. För att få en inblick i hur undersökningsområdet ser ut utfördes en forskningsöversyn med hjälp av sökord som ”utsatthet”, ”stigma” och ”young adults”. Vi fann uppsatser skrivna på kandidatnivå samt vetenskapligt granskade rapporter både nationella som internationella. Vi fick även förslag av vår handledare på forskningsartiklar som kunde vara av relevans till vår studie. Vi valde ut ett par forskningsartiklar utifrån ett par egna formulerade krav. Ett av kraven var att forskningarna i första hand skulle utgå från samma målgrupp det vill säga unga vuxna. Ett ytterligare krav var att forskningsartiklarna behandlar områden som integration, förorten, social exkludering och diskriminering. Dessa forskningar sammanställdes parallellt med att vi formulerade studiens syfte och frågeställningar. Vi bestämde oss därefter för att utföra en intervjustudie.

Utifrån våra förkunskaper avseende ”utsatta områden” hittade vi en rapport författad av den Nationella Operativa Avdelningens underrättelseenhet (2017) som presenterar tre kriterier som de använder för att ett område ska definieras som ”särskilt utsatt”. När vi sedan avgränsade oss till ett ”särskilt utsatt område” valde vi området Hallunda-Norsborg som fanns med på listan i rapporten bland 23 ”särskilt utsatta områden”. Området valdes ut då vi hade en koppling till området i form av bekanta som bor där. Detta tänkte vi, i mån av tid och resurser för studien, skulle effektivisera sökandet efter respondenter. När vi bestämde oss för vårt område utformade vi ett mer precist syfte och frågeställningar.

3.3 Val av data

För att söka efter tidigare forskning har vi använt oss Google som sökmotor samt Södertörns Högskolas sökmotor ”Söderscholar”. Andra behjälpliga databaser har varit DIVA portal samt LIBRIS. Med hjälp av dessa sökmotorer har vi fått fram två av våra fyra tidigare forskning. Vi använde oss av sökord som ”marginalisering” och ”utsatthet” till en början för att ta reda på hur forskningsläget ser ut. Vi fann då en rapport skriven av Masoud Kamali som har varit professor i socialt arbete. Vi fann att Kamali skrivit ett flertal vetenskapliga artiklar samt rapporter avseende strukturell diskriminering, integrationspolitik samt om social sammanhållning. Kamalis rapport om ”*Den segregande integrationen- om social sammanhållning och dess hinder*” (2006) valdes därmed ut som en av våra tidigare forskning då den behandlar frågor om diskriminering av personer med invandrarbakgrund i relation till integrationspolitiken och sociala hinder, samt att det finns en diskriminering och rasism gentemot personer med invandrarbakgrund i förorten. Detta menar han skapar en så kallad rumslig och mental separation som förstärker utanförskapen och underläget i förorterna.

Vi fann även en licentiatavhandling av forskaren Helene Jacobson Pettersson (2008) i DIVA portalen. Vi fann denna licentiatavhandling genom att använda oss av sökord som ”unga”, ”integration”, ”diskriminering”, och ”utsatthet”. Avhandlingen syftar till att undersöka socialt medborgarskap och social delaktighet bland unga män och kvinnor med utländsk bakgrund.

I samband med inhämtandet av forskning fick vi även förslag av vår handledare om annan tidigare forskning som var relevant för studie. Av handledarens förslag valde vi ut ytterligare två tidigare forskning, en studie avseende den territoriella stigmatiseringen som finns i förorter författad av Ove Sernhede (2009) samt en artikel publicerad i en vetenskaplig tidskrift avseende synen på förorter, dess invånare och upplopp, författad av Mustafa Dikec (2005).

Efter sökandeprocessen av tidigare forskning och sammanställningen av dessa påbörjades utformningen av de teoretiska utgångspunkterna. Relevansen för våra teoretiska utgångspunkter beskrivs vidare mer ingående under avsnittet ”Teoretiska verktyg”.

3.4 Urval av respondenter

Urvalet bestod av sex unga vuxna mellan åldern 20–25 år, varav tre unga män och tre unga kvinnor som har växt upp, och bor i området Hallunda-Norsborg som är beläget i Botkyrka

Kommun, söder om Stockholm. När vi bestämde oss för att använda intervju som datainsamlingsmetod bestämde vi oss för sex respondenter, i mån av tid och resurser för studien, men vi behöll en öppenhet inför möjligheten att fylla på med fler intervjuer i efterhand i fall att vi behövde komplettera med ytterligare data (Trost 2010, s. 144).

I vår studie har vi avgränsat oss och beräknat att respondenterna ska ha bott i Hallunda-Norsborg sedan fem års ålder. Utifrån vårt sökande av tidigare forskning har vi uppmärksammat att en stor del av den tidigare forskning vi läst har fokuserar på målgruppen ungdomar i exempelvis kontexten skola. Vi fann därför ett intresse att undersöka målgruppen *unga vuxna* då dessa befinner sig i en ålder, som vi ser ligger i ett mellanskede mellan ungdomsliv och vuxenliv. På så sätt hoppades vi att målgruppen kunde tillföra ett annat perspektiv än ungdomar eller äldre vuxna. Vi valde att intervju lika många unga män och unga kvinnor för att kunna uppnå en möjlig variation i svaren. Målgruppen består av varierande individer som studerar, är arbetande och är arbetslösa. Detta binder inte fast målgruppen till exempelvis kontexten skola, som vi tänker att det skulle gjort om vi valde målgruppen ungdomar.

Vi valde att tillämpa ett snöbollsurval som innebar att vi tog hjälp av våra första respondenter för att finna nya respondenter (Nilsson, 2014, s. 152). En fördel med snöbollsurvalet är att det är en effektiv urvalsmetod för att snabbt och enkelt finna nya respondenter samt att det kan bli lättare för nya respondenter att gå med i studien när de har rekommenderats av en bekant (ibid). I och med att det kan tillkomma känslig information i respondenternas svar medföljer det etiska risker med snöbollsurvalet. Det blir ytterligare en etisk aspekt att ta hänsyn till inom ramen för snöbollsurvalet, då det finns en risk att de anonymiserade deltagarnas identitet kan röjas av de bekanta som rekommenderat denne till studien. Vi har därmed övervägt de etiska aspekterna vid val av ett snöbollsurval, men i mån av tid och resurser förlitat oss på att detta urval är relevant och effektivt för vår valda studie. Om det skulle tillkomma känsliga uppgifter i intervjuerna är vi medvetna, i enlighet med de forskningsetiska principerna (Vetenskapsrådet 2002, s. 12). att föra en dialog sinsemellan som forskningsledare, kring informationens relevans till studien.

Inom ramen för snöbollsurval har vi gjort ett ytterligare urval som syftar till att skapa variation bland respondenterna. För att skapa denna variation har vi valt att intervju unga vuxna i olika åldrar som är studenter, arbetande eller arbetslösa. Trots att dessa variationer

inte garanterar att respondenterna har skilda åsikter ville vi däremot möjliggöra för en sådan variation i materialet (Nilsson 2014, s. 153).

3.5 Intervjuguiden

Inför utformandet av intervjuguiden förutsätter det att vi är väl inlästa om ämnesområdet samt har formulerat ett tydligt syfte och frågeställningar (Trost 2010, s. 71). För att strukturera intervjuguiden har vi delat upp den i fyra delområden; *Bakgrund*, *Benämningen "särskilt utsatt område"*, *Polisens definition*, och *Framtid*. Intervjuguiden har en logisk ordning som vi anser möjliggör för en struktur i utförandet av intervjun. Vi ser bakgrundsfrågorna som en förberedande fas inför de kommande omfattande delområden i intervjun. Trost (2010) skiljer på strukturering och standardisering som två olika former av intervjuer. I och med att vi inte syftar till en hög grad av standardisering, det vill säga att frågorna, tonfallet och formuleringen är densamma för alla respondenter, är vår intervjuform inriktad på en hög grad av strukturering (Trost 2010, s. 39). För att uppnå en hög grad av strukturering krävs det att vår intervjuguide behandlar ett undersökningsområde och inte flera olika, det vill säga att vår studie har en hög grad av strukturering om vi vet vad vi vill fråga om och att allt handlar om just vårt undersökningsämne (Trost 2010, s. 40) Vi har vidare en låg grad av strukturering i vår intervjuguide då svarsmöjligheterna för våra frågor är öppna, utan precisa svarsalternativ, vilket ger möjlighet för följdfrågor som specificeras utifrån respondentens svar. Med detta har våra intervjufrågor en låg grad av strukturering (Trost 2010, s 42). Detta har vi valt att göra i och med att vi tänkte att ordningen för intervjuguiden kan variera utifrån den som intervjuas. Intervjuguiden blir därmed mer kommunikerbar med en låg grad av strukturering (Trost 2010, s. 71).

De öppna och breda frågorna i intervjuguiden syftar till att respondenten ges utrymme för reflektion. Intervjuguiden utformades med inte alltför många och långa frågor, just för att respondenten ska hinna bearbeta och reflektera över frågorna. För att undvika att det kan råda förvirring och svårigheter att förstå intervjufrågorna, har vi i utformandet av intervjuguiden, undvikit sammansatta frågor (Nilsson 2014, s. 158). Vi beräknade att intervjuerna skulle ta ungefär 40–50 minuter per person, då vi bedömer att det är rimligt i förhållande till studiens syfte och frågeställningar. Valet av att strukturera intervjun på sådant sätt, baserar sig på vår

forskningsfråga som riktar sig att förstå hur respondenterna resonerar kring ett begrepp och vidare relatera detta till sina erfarenheter. Eftersom att kvalitativ forskning lägger fokus vid hur individer uppfattar och tolkar sin sociala verklighet tänker vi att semistrukturerade intervjuer ger möjlighet till detta. Trost menar bör forskaren för en studie bör följa respondenternas tankegångar och inte försöka pressa in andra tankegångar som inte har relevans till studiens syfte. Det kan lätt hända att man binder sig fast vid intervjuguiden (Trost 2010, s. 72). Trots dessa förberedelser med intervjuguiden är vi medvetna om att den logiska ordningen vi förutsätter bör följas, inte kommer se likadan ut för alla respondenter, då det kan hända att vi hoppar mellan de olika delarna i intervjuerna. Eftersom vi valt en semistrukturerad karaktär anser vi att det är bra att ha utrymme för exempelvis spontana följdfrågor. Vi lägger alltså vikt vid att innehållet ska vara likadant men inte identiskt (Trost 2010, s. 71).

När intervjuguiden var utformad tog vi kontakt med bekanta i Hallunda-Norsborg som vidare rekommenderade respondenter som stämde överens med våra urvalskriterier.

3.6 Intervjuer och transkribering

Vart man väljer att utföra intervjun har en inverkan på respondenten och hur respondenten väljer att svara på intervjudarens frågor (Trost 2010, s. 66). Vi valde därmed att genomföra alla intervjuerna i Hallunda Bibliotek som är belägen inne i Folkets Hus, med anledning av att det är en central mötesplats i Hallunda-Norsborg. I Hallunda Bibliotek fanns även möjlighet till enskilda bokbara arbetsrum. Vi ville välja en trygg och ostörd miljö som gör det möjligt för respondenterna ska känna sig bekväma med att berätta hur de förhåller sig till benämningen samt sina egna erfarenheter relaterat till den.

Inför intervjun meddelade vi respondenterna om studiens innehåll och de etiska kraven via ett informationsbrev där det framgår hur vi hanterar deras personuppgifter i reglering enligt dataskyddsförordningen GDPR (General Data Protection Regulation) samt respondentens anonymisering i studien. Därefter har vi fått respondenternas samtycke till att delta i studien. I informationsbrevet framgick även att deltagande i studien är frivillig och att respondenterna har rätten att avbryta intervjun och ta tillbaka sitt samtycke när som helst under processen.

Med hänsyn till de etiska aspekterna bland annat GDPR använde vi oss av en diktafon för att spela in våra intervjuer. Vi har valt att transkribera noggrant och ordgrant av vad som framkom i intervjuerna, för att kunna arbeta med materialet. För att öka läsförståelsen har vi skrivit ut orden i skriftspråk exempelvis ”vad”, ”jag” och ”alltså” istället för ”va” ”ja” och ”asså”. Vid tillfällen då respondenterna återger en konversation har vi använt oss av citattecken för att tydliggöra att respondenterna citerar en annan person. Efter att alla intervjuer slutförts och transkriberats påbörjades kodningsprocessen. Denna process beskrivs utförligt under avsnittet ”Analysmetod”.

I och med att vi är två som genomför denna studie bestämde vi oss för att vi båda skulle agera som intervjuledare vid samtliga intervjuer. Trost framför att det är ett gott stöd med två intervjuledare som är samspelade för att utföra en bättre intervju med möjligheten att inta en större informationsmängd och förståelse, än om det endast vore en intervjuledare närvarande (Trost 2010, s. 67). Dock har vi även fört en dialog sinsemellan avseende hur två intervjuledare mottas ur respondentens synvinkel. Det finns en möjlighet att det påverkar hur respondenten uppfattar intervjun vid två intervjuledare närvarande, exempelvis att respondenten känner att hen är i ett underläge (ibid). Vi har dock övervägt den möjligheten och beslutat att gå vidare med att båda agerar som intervjuledare eftersom att vi ser att fördelen överväger den tänkbara påverkning det kan ha på respondenten.

4. Analysmetod

I kodningsprocessen har vi förhållit oss till en induktiv ansats. Vi påbörjade analysarbetet med öppen kodning som innebar att datamaterialet lästes igenom noggrant genom att vi markerade ord, satser och meningar. Vi markerade dessa både rad för rad och ur lite större textavsnitt (Fejes & Thornberg 2010, s. 48). Dessa ord, satser och meningar sammankopplade vi med en benämning bestående av ett eller flera ord som syftar till att summera enheten vi identifierat för att göra datamaterialet mer hanterbart. Våra summeringar av enheterna blir därmed en *kod*. När vi har gått igenom datamaterialet och jämfört koder som hör ihop, fann vi så småningom kategorier som är en gruppering av liknande koder. Fejes och Thornberg menar att en kod blir en kategori när man formulerar en definition av koden, det vill säga att med ord beskriva vad som kännetecknar kategorin (Fejes & Thornberg 2014, s. 51; Lindgren 2014, s. 49). I vår kodningsprocess har vi även fått fram olika koder som bildat underkategorier. Dessa underkategorier bidrog till ett förtydligande samt en ökad förståelse av vissa övergripande kategorier som vi tagit fram (ibid). Ett exempel på underkategorier är ”*positiv*” och ”*negativ*”. Dessa utgör underkategorier till vår övergripande kategori ”*Förhållningsätt till benämningen ”särskilt utsatt område*”. Detta syftar till att beskriva de positiva och negativa resonemang kring benämningen som våra respondenter uttrycker. Slutligen formulerade vi nio olika *kategorier* som är fördelade i fyra olika avsnitt i vårt resultat (se bilaga 4).

För att tydliggöra hur vår kodningsprocess ser ut och hur vi tolkat respondenternas intervjuer, ska vi nedan presentera ett utdrag från vårt kodschema. Som nämnt tidigare har vi en induktiv ansats i kodningsprocessen, det vill säga att vi utgår från respondenternas intervjuer med hjälp av att vi går från ett Citat → Kod → Kategori → Teori (Fejes & Thornberg 2014, s. 48).

4.1 Utdrag av kodschema

Citat	Kod	Kategori
<p><i>Om jag inte i mitt huvud ser 90 procent svenskar men jag ser blattar då tänker man särskilt utsatt för det är så de har målat upp förorterna så länge jag kan minnas, media har skapat fördomarna.</i></p>	<p>Förorten är särskilt utsatt pga. hur det målats upp. Media och andras målning av förorten påverkar ens syn på sitt bostadsområde</p>	<p>Medias framställning</p>
<p><i>Jag tycker folk med invandrarbakgrund hjälper varandra mer än folk som inte har det. Folks föräldrar har ju kommit från liknande utsatta situationer i sina hemländer så folk känner igen det hos varandra och kommer bättre överens ibland.</i></p>	<p>Känsla av tillhörighet och identifiering.</p>	<p>Gemenskap</p>
<p><i>Även när man träffar människor ibland som kanske frågar vart bor du och man säger Norsborg, då tar de ett steg bak liksom. Det händer ganska ofta att man blir stämplad som något negativt bara för att man är härifrån. Folk tror att det är farligt att bo här.</i></p>	<p>Negativt bemötande av att bo i Hallunda-Norsborg</p>	<p>Fördomar</p>

I slutskedet av kodningsprocessen har vi sorterat våra kategorier genom att koppla dessa till våra teoretiska utgångspunkter samt den tidigare forskning som vi valt att analysera utifrån (Fejes & Thornberg 2014, s. 53). I vår empiriska sammanställning har vi använt oss av våra kategorier och underkategorier för att tydliggöra analysprocessen.

5. Studiens kvalitet och överförbarhet

Inom kvalitativa forskningar används ofta begreppet tillförlitlighet och trovärdighet, vilket syftar till att bedöma studiens kvalitet, det vill säga hur noggrant och systematiskt arbetet varit under hela forskningsprocessen (Fejes & Thornberg 2010, s. 258–259). Med tillförlitlighet menas att en mätning är stabil och att det inte finns utrymme för slumpen. Ett exempel är att ens förhållningssätt under intervjuerna ska vara densamma för samtliga respondenter samt att situationen ska vara likadan för alla, exempelvis miljömässigt. Med samma förhållningssätt inför alla respondenter samt en bearbetad intervjuguide, bör svaren därför inte skiljas åt stort från vem av oss som är intervjuare. Intervjuguiden har vi även formulerat med frågor som ska hjälpa oss att besvara vårt syfte och våra frågeställningar för att på så sätt stärka studiens kvalitet (ibid).

Hur kvalitativ en studie är beror på i vilken utsträckning studiens metod är beskrivet, det vill säga hur författaren har beskrivit och motiverat studiens tillvägagångssätt, metod och analysmetod (Fejes & Thornberg 2010, s. 260). Vi har varit transparenta i vår studie för att visa kvalitet och överförbarhet genom att vi tydligt visat hur vi har arbetat med vårt insamlade material under avsnittet ”Metod”. I vårt metodavsnitt har vi steg för steg beskrivit vårt tillvägagångssätt och redogjort för de olika momenten i studien, det vill säga för hur vi samlat in och bearbetat både data och empiri samt våra urval.

Inom kravet för kvalitet krävs det även att en studie har en röd tråd samt att den är välstrukturerad (Fejes & Thornberg 2010, s. 261). I vår studie har vi försökt formulera vårt resultat och vår analys samt våra diskussioner och slutsatser på ett begripligt och välstrukturerat sätt för att läsaren ska få en överskådlig och förståelig bild som möjligt. Detta har vi möjliggjort för med hjälp av att strukturera texten utifrån olika rubriker samt underrubriker. Vi använde oss även av citat i vårt resultat för att tydligt redovisa vad som framkommit ur intervjuerna. Vi har tydligt beskrivit hur våra teoretiska ramar använts i vår

analys samt en motivering till varför vi använder dessa, vilket är ett kriterium för studiens kvalitet.

God forskningsetik är även ett krav för studiens kvalitet. Fejes och Thornberg nämner hur viktigt det är att reflektera över sitt tillvägagångssätt, metodval, ens teoretiska utgångspunkter samt en motivering till dem. Motiveringen för detta redogör vi för i denna studie. Ett ytterligare krav för studiens kvalitet är att resonera kring våra egna förhållningsätt och hur det kan komma att påverka läsaren (ibid), vilket vi diskuterar i studiens avsnitt om forskningsetik. Det finns svårigheter inom studiens validitet med att förvänta sig samma resultat vid skilda tidpunkter. Vi är därför medvetna om att unga vuxnas erfarenheter och uppfattningar samt deras resonemang är socialt påverkade. Detta sker det hela tiden en process då resultatet kan skilja sig i jämförelse med någon annan som utför en liknande studie. Eftersom vi valde att undersöka ungas förhållningsätt och hur de själva resonerar, kan det därför ske förändringar i individers resonemang då erfarenheterna är socialt påverkade och på så sätt är inom denna förändringsprocess.

6. Forskningsetiska överväganden

I vår studie är vi medvetna om de forskningsetiska principer som vi bör förhålla oss till, det vill säga hur vi förhåller oss till våra respondenter och hur vi hanterar informationen vi får av dem. Det grundläggande kravet i vår forskning är individskyddskravet som kan konkretiseras i fyra allmänna huvudkrav för forskningen (Vetenskapsrådet 2017, s. 13; Vetenskapsrådet 2002, s. 6). Vetenskapsrådet lyfter ett antal forskningsetiska principer som syftar till att redogöra för förhållandet mellan forskaren och uppgiftslämnare samt ge en vägledning för planeringen av en forskning. Det första kravet är informationskravet vilket tyder på att forskaren ska informera de delaktiga i studien om forskningens huvudsakliga syfte samt deras villkor för deltagandet (Vetenskapsrådet 2017, s. 13; Vetenskapsrådet, 2002, s. 7). I enlighet med informationskravet har vi skriftligt och muntligt beskrivit studiens syfte för att respondenterna ska vara fullt medvetna om alla inslag i studien. Den skriftliga informationen som respondenterna tilldelades inför intervjun innefattade även information gällande hantering av personuppgifter i reglering enligt dataskyddsförordningen GDPR (General Data Protection Regulation). Inom ramen för informationskravet ingick även det andra kravet som är samtyckeskravet. Detta innebär att respondenten själv bestämmer över sin medverkan. I samband med att respondenterna tillgavs informationen om studiens syfte och hantering av personuppgifter har vi inhämtat samtycke. Respondenterna har även informerats skriftligt och muntligt om att de har rätt att självständigt bestämma hur länge och på vilka villkor de medverkar i intervjun. De har informerats att deltagandet i studien är frivilligt och att de när som helst under intervjuerna eller studiens gång kan avbryta sin medverkan och därmed dra tillbaka sitt samtycke utan att det medför negativa påföljder (Vetenskapsrådet 2017, s. 21; Vetenskapsrådet 2002, s. 10).

Det tredje kravet är konfidentialitetskravet som innefattar att alla uppgifter om deltagarna ska förvaras på ett sådant sätt att de som är obehöriga inte ska kunna ta del av informationen

(Vetenskapsrådet 2017, s. 40–41; Vetenskapsrådet 2002, s. 12). I enlighet med konfidentialitetskravet har vi raderat all inspelad material efter att det transkriberats. Transkriberingarna är vidare anonymiserad genom att vi ersätter våra respondenters riktiga namn till R1, R2, R3 och så vidare, eftersom att alla uppgifter om de medverkande ska hanteras på så sätt att obehöriga inte kan identifieras av utomstående (ibid). Det fjärde och sista kravet är nyttjandekravet vilket handlar om att de insamlade uppgifter om deltagarna endast får användas för forskningsändamål (Vetenskapsrådet 2017, s. 24; Vetenskapsrådet 2002, s. 14). Vi är därmed medvetna om att vi inte kan utlåna respondenternas svar, exempelvis i syfte av kommersiellt bruk eller i andra icke-vetenskapliga syften. Efter våra intervjuer med respondenterna har vi ställt frågan om denne varit intresserad av att få ta del och läsa studiens resultat, vilket är lämpligt att ställa som forskare (Vetenskapsrådet 2002, s. 15).

Vi är medvetna om att vi ansvarar för att uppfylla de forskningsetiska kraven. Vi är även medvetna om att vi är en del av kunskapen som produceras i vår studie och att när vi intervjuar unga vuxna i ett område som benämns som ”särskilt utsatt” är vi med och medverkar samt upprätthåller till fördomar och stigmatiseringen av området och dess invånare. Det är viktigt att vara medveten som forskare att vår studie är med och bidrar till dessa föreställningar om området samt att det kan förstärkas av oss. Trost lyfter även att det är svårt att förhålla sig helt sakligt utan att ta ställning, vid skrivandet av studier (Trost 2010, s. 134; Vetenskapsrådet 2017, s. 12). Vi är därmed medvetna om detta och har försökt förhålla oss transparenta i de antagande vi utgått ifrån och de metoder vi använt.

7. Teoretiska verktyg

I detta avsnitt behandlar vi studiens teoretiska utgångspunkter och begrepp. Kritisk urbanteori som är sammanfattad av (Neil Brenner 2009; Vincent J. Del Casino 2009; Peter Marcuse & Christian Schmid 2012) redogör för hur det sociala och det geografiska relateras till individens handlingsutrymme för att påverka sina livsvillkor. Vi finner det relevant att studera vad den sociala och geografiska segregationen gör med individer som bor i ett område som är benämnt som ”särskilt utsatt”. Teorin om stigmatisering (Link & Phelan 2001). Har tillämpats i syfte att dela upp de olika komponenterna i stigmans existens. Med denna konceptualisering av stigma redogörs det tydligare för den sociala och etniska diskrimineringen som sker när en person stigmatiseras. Begreppet social exkludering (Svedberg & Wolter 2013) används som ett komplement till de ovannämnda teorierna kritisk urbanteori och stigmatisering, då båda teorierna lyfter aspekter av att individer på olika sätt utestängs från den sociala gemenskapen och arbetsmarknaden, baserat på ens etniska tillhörighet och vart man är bosatt. Dessa teoretiska utgångspunkter hjälper oss att förklara hur de unga vuxna förhåller sig till polisens definition av ett ”särskilt utsatt område”, samt deras egna erfarenheter av att bo i ett bostadsområde som är benämnt som ”särskilt utsatt” och vad det kan innebära för medföljande stereotypiseringar och stämplingar från utomstående.

7.1 Kritisk urbanteori

Kritisk urbanteori handlar i grunden om relationen mellan det sociala och det geografiska, teorin ämnar således belysa rådande maktförhållanden, utnyttjanden och ojämlikheter inom och mellan städer som grundar sig i kapitalismen (Brenner 2009, s. 200). Teorin belyser de rådande maktförhållanden för att öka deltagandet hos de grupper och/eller individer som är mindre privilegierade och socialt missgynnade, särskilt i innerstadsområdena och förorterna

(Schmid 2012 s. 44). Teorin syftar även till att förstå möjligheterna för förändring samt belysa vad som kan främjas i det urbana samhället (Marcuse 2012, s. 33). Teorin påpekar även att individers handlingskraft påverkas eller kontrolleras av det sociala rummet, på så sätt att det finns maktrelationer som är socialt konstruerade. Denna teori menar att det finns en auktoritet inbyggd i städernas stadsplanering. Auktoriteten fördelar samhällets invånare i hierarkier, därmed blir det rumsliga en tillgång men även en begränsning för olika individer och grupper baserat på den hierarkiska statusen. Den kritiska urbanteorin försöker därmed belysa och förändra den rådande maktförhållande och ojämlika strukturen som existerar i samhället för att lyfta upp de grupper som är marginaliserade i samhället (Del Casino 2009, s. 68). När Brenner talar om relationen mellan det sociala och geografiska menar han att vissa marginaliserade grupper i samhället, exempelvis fattiga eller kriminella, utesluts ibland från det offentliga rummet på grund av den ekonomiska och etniska ojämlikhet som existerar i samhället. Dessa ojämlikheter resulterar till att dessa marginaliserade grupper samlas på andra platser i staden (Brenner 2009, s. 198–199; Del Casino 2009, s. 68). Detta menar Del Casino har sin grund i att samhället är uppbyggt ur en kapitalistisk grund (Del Casino 2009, s. 23).

Kritisk urbanteori problematiserar även rätten till staden, det vill säga vilka och vems rättigheter det handlar om. Marcuse menar att denna fråga handlar om de individer och grupper som är marginaliserade och exkluderade (Marcuse 2012, s. 31–30, 34–35). Marcuse nämner även hur viktigt det är att vara tydlig med att inte alla har samma rätt till staden. De som åtnjuter störst rätt till staden är de som ligger högre i hierarkin, det vill säga individerna som besitter de ekonomiska, politiska samt mediala krafterna (Marcuse 2012, s. 32). En annan del inom ”rätten till staden” är vilken stad det gäller; hur definieras staden? Vem har rätten till det offentliga rummet? (Schmid 2012 s. 58).

7.2 Stigmatisering

Bruce. G Link och Joe. C Phelan (2001) har delat upp de olika komponenterna i stigmans existens. Med grund i Goffmans definition av stigma som kan beskrivas som ”*an attribute that is deeply discrediting and that reduces the bearer from a whole and usual person to a tainted, discounted one*” (Link & Phelan 2001, s. 367), konceptualiserar Link & Phelan stigmaprocessen till fyra relaterade komponenter. Dessa komponenter i stigmaprocessen är *stämpling, stereotypisering, separering, statusförlust och diskriminering*. I den första komponenten av stigmaprocessen särskiljs individer genom en markering av de skillnader

som människor har. Med skillnader avses de som anses vara relevanta socialt, exempelvis en individs hudfärg, sexuella preferens, IQ nivå eller kön (ibid). Ur denna särskiljning skapas diverse grupper där man har tilldelat individer förenklade kategorier, en sådan kategori kan vara att indela individer i kategorierna ”svart” och ”vit”. Författarna använder sig av begreppet ”label” det vill säga en stämpel istället för begreppet attribut, då de menar att en stämpel är något fastsatt och därmed relevant för att beskriva en stigmatiserad person som stämplad (Link & Phelan 2001, s. 368).

Den andra komponenten av stigma uppkommer när dessa stämplingar man tillsatt andra är vidare sammansatta med oönskade egenskaper som leder till stereotyper. Forskarna menar, ur ett psykologiskt perspektiv, att dessa stereotyper oftast görs automatiskt. Med automatiskt syftas till människans kognitiva processer, i de tillfällen man medvetet eller omedvetet tar snabba beslut. Exempelvis kan en stereotyp dras baserat på en annan individs etnicitet. Därför reagerar individen som drar stereotypen utifrån ens kognitiva process på ett visst sätt gentemot individen med en annan etnicitet. Den automatiska reaktionen gentemot en annan individ eller grupp visar en kategorisering och en stereotypisk bild av andra människor som inte liknar en själv. Denna stereotypisering förhåller sig till att det existerar en dominerande kulturell övertygelse om de personer man tillskriver en oönskad egenskap till (Link & Phelan 2001, s. 369).

Den tredje komponenten i stigmaprocessen uppkommer när de stämplade individerna placeras i kategorier med syftet av att bilda en form av separation från ”oss” och ”dem”. Detta resulterar i en negativ utmärkning av individer som anses vara annorlunda än de som inte delar samma stämpel som en själv (Link & Phelan 2011, s. 371). I den fjärde komponenten upplever den stämplade individen en statusförlust och diskriminering. Denna komponent menar Link & Phelan är viktig för att conceptualisera stigmaprocessen, då stigmaprocessen utan den fjärde komponenten tappar sin mening. Författarna menar att stämplingen, stereotypiseringen och separation av ”oss” och ”dem”, leder till att individer och grupper slutligen blir stigmatiserade när de upplever en känsla av statusförlust och diskriminering. Med statusförlust menas konsekvenserna som uppkommer av en negativ stämpel och stereotypisering. Dessa konsekvenser av stigma sänker individens plats i den hierarkiska statusen. Detta reducerar individens status ur den stigmatiserandes ögon (ibid).

Inom den fjärde komponenten är stigmatiserade grupper missgynnade i frågan om de samhälleliga förutsättningarna. Grupperna missgynnas när det kommer till bland annat inkomstmöjligheter, utbildning, psykiskt välbefinnande samt boendeförhållanden (ibid). Ett exempel på hur de fyra komponenterna samverkar kan vara när en individ blir stämplad med en markering, exempelvis stämplingen ”svart”. Med stämplingen tillskrivs individen ett antal oönskade egenskaper som är baserat utifrån stereotypa bilder av hur en ”svart” person är. I syfte att separera individen från ”oss” uppkommer en särskiljning där individen anses vara annorlunda. Separationen synliggörs genom att individen utestängs från det sociala rummet, exempelvis en nattklubb, detta på grund av hudfärgen och de stereotypiska egenskaperna som tillskrivits individen. Individen upplever vidare en känsla av statusförlust i samhället och en diskriminering på grund av de oönskade egenskaperna, stämplingen och separeringen. Individen är därmed stigmatiserad.

Genom att konceptualisera stigmaprocessen ur dessa komponenter menar Link & Phelan att det bidrar till ett mer nyanserat perspektiv till teorin om stigma. Konceptualiseringen syftar till att framhäva diverse komponenter bland annat genom tillförandet av den fjärde komponenten som uppmärksammar den stigmatiserade individens och gruppens upplevelser, det vill säga de faktiska effekterna av stigmatisering.

7.3 Social exkludering

Social exkludering är ett begrepp som används för att benämna villkoren för utsatta grupper med utgångspunkt i att individer eller grupper exkluderas från den större samhällsgemenskapen (Svedberg & Wolter 2013, s. 55). Exkluderingen sker i form av att vissa benämns som ”inkluderade” medan de andra benämns som ”exkluderade”. Exkluderingen ur den större samhällsgemenskapen syftar till att stå utanför olika samhällsarenor exempelvis arbetsmarknaden, föreningslivet, kulturlivet eller politiska organisationer. På så sätt exkluderas individer och grupper från möjligheten att kunna tillgodogöra sina medborgerliga rättigheter (Svedberg & Wolter s. 58). Social exkludering är vidare sammankopplat till den rumsliga separationen som tenderar att uppstå i storstadsområden, det vill säga i fråga om bostadssegregation (Byrne 2005, se Svedberg & Wolter 2013, s. 65).

8. Resultat och analys

I följande avsnitt redovisas resultat och analys av vårt insamlade material. Avsnittet är uppdelat utifrån fyra delavsnitt; *Hallunda-Norsborg, Erfarenheter relaterat till polisens benämning "särskilt utsatt", Förhållningssätt till polisens definition, och Framtid*. Del ett och del två har underrubriker baserat på våra analytiska kategorier, del tre har underrubriker baserat på polisens tre kriterier samt våra kategorier som vi namngivit *positivt* och *negativt*, och ett avslutande delavsnitt under del fyra som handlar om respondenternas framtids tankar indelat i två underrubriker; *Flytten från Hallunda-Norsborg* och *Förbättringar i Hallunda - Norsborg*. Vi presenterar studiens resultat som är underbyggt med citat från vårt insamlade material. Vi redovisar även för vår analys löpande genom resultatet.

8.1 Del 1: Hallunda-Norsborg

8.1.1 Mental gemenskap

Inledningsvis i intervjun ställer vi frågan till våra respondenter om vilka ord de tänker på när de ska beskriva sitt bostadsområde. Ett av flera återkommande ord är "mångkulturellt". Vi fick fram både positiva och negativa reflektioner bland respondenterna kring att växa upp i ett mångkulturellt bostadsområde. En positiv beskrivning är att respondenterna relaterar mångkultur till en känsla av trygghet.

Jag upplever att folk känner sig som hemma här, man kan gå fram till folk. Det är också väldigt mångkulturellt som jag tycker påverkar hur jag har trivts under min uppväxt /.../ I och med att man känner många och så, så påverkas tryggheten. Man är ofta rädd för

främmande saker men här är man inte rädd för man är inte främmande för varandra för man är uppvuxen med varandra vi alla kommer från olika men också liknande kulturer, så mångfalden i Hallunda-Norsborg gör så att man känner sig som hemma. – R4

I samband med ordet mångkultur, använder respondenterna även ord som ”trygghet” och ”gemenskap” för att beskriva sitt bostadsområde och deras uppväxt i Hallunda-Norsborg. Beskrivningarna tyder på att man känner igen sig hos varandra på grund av språket, kulturen samt att ens föräldrar har kommit till Sverige utifrån liknande livsvillkor i sina hemländer. Dessa beskrivningar lyfter den gemenskap respondenterna upplevt sig ha under sin uppväxt i Hallunda Norsborg, som även existerar idag.

/.../ Jag tycker folk med invandrarbakgrund hjälper varandra mer än folk som inte har det. Folks föräldrar har ju kommit från liknande utsatta situationer i sina hemländer så folk känner igen det hos varandra och kommer bättre överens ibland. Man umgås även med de som talar samma språk som en. – R5

Alltså jag trivs typ ganska bra här, jag har alltid tyckt att det är tryggt även om det kanske inte ser ut att vara så. Men jag känner mig trygg jag trivs här /.../ Alltså man känner ju alla eftersom att man har bott här hela sitt liv, ett eget samhälle typ /.../ en trygghet och en gemenskap att jag känner min granne och vet vem som bor i närheten av mig. Man har växt upp med varandra, med den där familjen... deras barn, så man känner sig mer trygg. – R1

Det är tydligt att mångkultur i samband med trygghet och gemenskap visade sig skapa en stark form av tillhörighetskänsla i bostadsområdet. Respondenterna visar att det finns en form av social sammanhållning just på grund av att området är mångkulturellt och att man därmed ”förstår” och ”känner alla” i sitt bostadsområde. Vi ser att detta skapar en mental känsla av gemenskap hos respondenterna som starkt identifierar sig med sina medinvånare, en känsla av att man ”känner alla” i sitt område, fastän det i verkliga livet inte är möjligt att faktiskt känna alla som bor i bostadsområdet. I likhet med Kamali (2006, s. 3) ser vi att detta, det vill säga den sociala sammanhållningen i en förort dels grundar sig i att det finns en ”etnisk dimension” som är framträdande och som förstärker tillhörighets känslan som respondenterna uttrycker att de känner i Hallunda-Norsborg.

Utöver de positiva beskrivningar, lyfts även negativa aspekter av en mångkultur i ett bostadsområde, vilket kan läsas i citatet nedan.

Även om man hjälper varandra här, så när det är många människor från olika länder som bor på samma ställe så kan det bli lite konflikter, och det kan leda till våld, och att folk dör, exempelvis krock mellan olika religioner, folkgrupper och sådant. – R5

Den negativa aspekten kring mångkultur och den gemenskap som finns i bostadsområdet kan, enligt R5, skapa en uppdelning inom bostadsområdets olika grupper, exempelvis religiösa och kulturella.

En del respondenter berättar även att det kan vara lättare att komma överens med invånare i sitt bostadsområde då man ofta har liknande värderingar och i vissa fall kommer från liknande kulturer. Detta påverkar känslan av en stark gemenskap hos invånarna i sitt bostadsområde samt en mindre gemenskap till de utomstående då invånarna i Hallunda - Norsborg inte delar liknande värderingar eller kommer från liknande kulturer.

En av grejerna är att jag, jag vill inte säga att jag inte riktigt klickar med svenskar för att jag inte kommer överens på samma sätt som med någon landsman... ja, vi tänker och tycker inte riktigt samma saker som jag tycker är väldigt självklart, till exempel det här med att vara givmild om du inte är givmild jag kan inte vara med dig. Förstår du om du är en snål liten ... så kan jag inte vara med dig, bara en sådan grej. Självklart finns det ju svenskar som är de, jag säger inte att svenskar inte är givmilda. Men dom har ett annat sätt att se på att vara givmild. – R4

Respondenterna framhåller att det finns en stark gemenskap i Hallunda-Norsborg på grund av liknande kulturer och värderingar. Vi ser även hur den inre gemenskapen verkar påverka hur respondenterna förhåller sig till den utomstående gruppen, i detta fall ”svenskarna”, då det finns en känsla av att man inte kan relatera eller känna en stark samhörighet på grund av varandras olikheter. I likhet med Kamali, ser vi att den sociala sammanhållningen förstärks i ett segregerat bostadsområde samtidigt som det finns en bristande tillhörighetskänsla till det resterande majoritetssamhället (Kamali 2006, s. 18–19). Vi ser att den fysiska aspekten av segregation påverkar den mentala gemenskapen i bostadsområdet och hur man förhåller sig till utomstående gruppen.

8.2 Del 2. Erfarenheter relaterat till polisens benämning ”särskilt utsatt”

8.2.1 Medias framställning

Vid frågan kring huruvida respondenterna känner till benämningen ”särskilt utsatt område” berättar respondenterna att de har hört talas om benämningen i diverse mediala sammanhang såsom nyheter, tidningar och artiklar på nätet. Det framgår även att de mediala framställningarna starkt influerar respondenternas syn på sitt bostadsområde. Trots den egna upplevda erfarenheten om sitt område är respondenterna tydliga i att lyfta att de själva har varierande syn på Hallunda-Norsborg; en syn som även den är influerad av mediala framställningar.

./.../ Känns som att all typ av statistik, all media pekar på alla förorter som är i utkanten, som särskilt utsatta, till och med min egen tidning Botkyrka Kommun känner jag styrker det ./.../ media ger mig en grund för att tro så, till exempel om man ser en grupp killar här så förknippar man de med kriminalitet, jag tror media sätter en stor grund för det. – R2

Om jag inte i mitt huvud ser 90 procent svenskar men jag ser blattar då tänker man särskilt utsatt för det är så de har målat upp förorterna så länge jag kan minnas ./.../ media har skapat fördomarna. – R5

Respondenterna berättar att medias framställning av Hallunda-Norsborg enbart målar upp området på ett negativt sätt. Vi ser att synen på sitt bostadsområde är påverkad av medias framställning av området som ”särskilt utsatt”. Det framgår tydligt i R2:s citat hur media skapar en grund för att R2 ska tro att hans bostadsområde är ”utsatt” samt hur R2 köper bilden som media väljer att framställa. Utifrån vad respondenterna säger ovan tolkar vi som en form av internalisering då respondenterna tar in medias framställning. Respondenterna börjar tro och accepterar att ens område är som det framställs, det vill säga ”särskilt utsatt”.

Medias framställning är, enligt våra respondenter, den största faktorn till att deras bostadsområde och andra förorter antas vara en hotfull plats som är avvikande från det resterande samhället. Den kritiska urbanteorin synliggör relationen som finns mellan det sociala och det geografiska samt de åtskillnader som skapats i städernas stadsplanering, genom att belysa hur politiska, mediala samt ekonomiska krafter besitter en makt över invånare i det urbana samhället (Brenner 2009, s. 200; Marcuse 2012, s. 32). Ur

respondenternas utsagor speglas relationen mellan det sociala och geografiska exempelvis genom att de rådande hierarkiska krafterna i samhället, såsom media, benämner och stämplar både området och dess invånare som ”särskilt utsatta”.

I samband med att media framställer Hallunda-Norsborg i en negativ bemärkning uppkommer frågan; vem som har rätten till staden och vem som har rätten att definiera staden (Marcuse 2012, s 34–35) som den Kritiska urbanteorin behandlar. Marcuse nämner att inte alla har rätten till staden, utan enbart de som ligger högre i hierarkin, det vill säga individerna som besitter de ekonomiska, politiska samt mediala krafterna (Marcuse 2012, s. 32). Ur respondenternas upplevelser av hur media är med och bidrar till stigmatisering av deras bostadsområde, ser vi hur respondenternas definition är i utkanten till den dominerande bilden av bostadsområdet. Respondenterna lyfter återkommande att de upplever att deras bostadsområde inte är så som media framställer, därmed ser vi hur rätten att definiera ”sin stad” samt ”sin verklighet” tas ifrån invånarna genom att den åsidosätts till den dominerande bilden av bostadsområdet. Den kritiska urbanteorin syftar således till att belysa att det finns ojämlikheter i samhället som grundar sig i den hierarkiska ordningen (Brenner 2009, s. 200).

8.2.2 Fördomar

En annan återkommande del i intervjuerna är att respondenterna berättar hur benämningen ”särskilt utsatt” är en negativ benämning som enbart skapat fördomar gentemot Hallunda-Norsborg och invånarna. Ur respondenternas erfarenheter framgår hur de blivit negativt bemötta i sociala sammanhang och på arbetsmarknaden. Respondenterna reflekterar kring dessa bemötanden och berättar att de anser att media är en delaktig faktor i skapandet av dessa fördomar och stigma. Respondenterna berättar att de upplever en känsla av utanförskap i samband med ett negativt bemötande av de som inte bor i området.

Även när man träffar människor ibland som kanske frågar vart bort du och man säger Norsborg, då tar de ett steg bak liksom. Det händer ganska ofta att man blir stämplad som något negativt bara för att man är härifrån. Folk tror att det är farligt att bo här. - R6

För jag bodde ju i en annan stad i 2 år innan jag flyttade tillbaka hit, där var jag nästan den enda icke etniskt svensk i området jag bodde i, vi var den enda familjen, och man kände ju blickar på sig, jämfört med här så ser man inga blickar alls för att alla är lika

typ. Folk har kommit fram till en och stämplat en och sagt 'du är därifrån du måste säkert vara kriminell'. Även om jag är tjej eller kille, du är stämplad som kriminell. Folk har till och med sagt har du någon kniv i skåpet eller vad det är. Man har ju hört det från lärare också så det är ju liksom... där fattar man att man är stämplad. – R3

Andra människor som inte bor i förorten tror att man duckar kulor varje gång man går till bussen, förstår du? Det är en uppfattning man har om orten. – R5

Det framgår tydligt att teorin om stigmatisering återges i respondenternas berättelse av bemötanden de har upplevt under sociala situationer när det framgår vart de bor. Link och Phelan konceptualiserar stigmatiseringsprocessen utifrån fyra komponenter som visar att en individ eller en grupp är stigmatiserad (Link & Phelan 2001, s. 367). Dessa fyra komponenter; *stämpling, stereotypisering, separering, samt statusförlust och diskriminering*, återges i respondenternas berättelser av bemötande. Första steget i stigmatiseringsprocessen är att individer stämplas med skillnader genom att man skapar förenklade kategorier svart/vit. I det andra steget tillsätts individer med oönskade egenskaper (Link & Phelan 2001, s. 369). Detta visar sig i respondenternas berättelser av att de stämplas som invandrare och i ett vidare steg blir stämplade som kriminella invandrare, en oönskad egenskap, baserat på deras bostadsområde. R3 nämner ovan ett exempel från när hen bodde en kort period i ett område med en majoritet etniska svenska invånare. Exemplet reflekterar tydligt det andra komponenten i stigman när det sker en kategorisering av individer baserat på en stereotypisk bild av att andra människor inte liknar en själv.

En förutfattad mening från invånare i Hallunda-Norsborg som våra respondenter lyfter är att utomstående stämplar, dömer och tror negativa saker. Trots att dessa stereotyper och förutfattade meningar inte alltid stämmer för båda grupperna, tänker vi att det ändå skapas en viss misstanke gentemot varandra. Detta lyfter även Link & Phelan i sin konceptualisering av stigma, då det skapas ett "oss" och "dem" gentemot varandra (Link & Phelan 2001, s.371). Vi ser även att stämplingen i förhållande till stereotypiseringen om bostadsområdet och dess invånare, visar hur den mentala och fysiska segregationen samverkar. Den mentala segregationen visas i särskiljandet av "oss" och "dem". Medan den fysiska segregationen visas när "oss" och "dem" tankesättet kopplas till de stereotyper som finns om det fysiska bostadsområdet.

Det gör något med invånare i bostadsområden som stämplas och tillsätts med oönskade egenskaper. De oönskade egenskaperna är negativa som inte är till individen eller bostadsområdets fördel när man exempelvis reducerar en person eller ett område som kriminellt. Denna stämpling riskerar att förstärka den mentala segregationen som finns gentemot den utomstående gruppen. Vi menar att det även kan skapas en misstanke gentemot varandra utifrån de negativa förutfattade meningar som råder. Internaliseringen bygger samtidigt på reella erfarenheter, vilket blir tydligt när R5 framhåller att utomstående trots att invånare i Hallunda-Norsborg undviker pistolkulor på daglig basis.

Det som visar att respondenterna är stigmatiserade, utifrån Link & Phelans konceptualisering, är att respondenterna även upplever en känsla av statusförlust och diskriminering, det vill säga att de upplever sig vara lägre i samhällets hierarki i samband med diskriminering. Vad gör detta med individen? Vi tänker att stigmatiseringen påverkar hur individen ser på sin roll i samhället. Vilket vi kan se ur respondenternas upplevelser av att inte ha lika villkor som andra unga vuxna i samhället som bor i områden som inte är benämnda som ”särskilt utsatta”. Vi tänker att det således kan påverka den mentala segregationen, exempelvis att individen känner ett bristande syfte då man upplever sig vara fast i den ”negativa bubblan” det vill säga att bo i ett område som är benämnt som ”särskilt utsatt”. Vi ser vidare att stigmatisering kan vara en mekanism för att begränsa respondenterna i samhällslivet exempelvis inom arbetsmarknaden.

Ett par respondenter berättar hur de upplever en viss rädsla när det kommer till arbetsmarknaden och jobbansökningar. Rädslan att bli dömd i förhand på grund av sitt bostadsområde var återkommande i deras berättelser.

När man går på intervjuer och sådant så tänker jag typ tre gånger om. Om de exempelvis ser att det står Norsborg på mitt CV. – R2

Det finns också väldigt mycket fördomar om en speciellt när man söker jobb, typ ‘vart bor du?’ ‘Hallunda-Norsborg’ ‘oj’ en känsla av att det inte passar. Det är inte så populärt bland arbetsgivare så det känns som att eftersom att man bor i ett område som är benämnt som särskilt utsatt område så blir man själv som individ också benämnt som särskilt utsatt. Man får en negativ stämpel liksom. – R1

Till exempel jobb, när man söker jobb, så fort de ser vart du bor, vad jag tror är att de dömer en, typ att den här personen måste säkert var kriminell, måste vara någon typ av utsatt. /.../ Men jag vet inte exakt hur det är, hur de dömer en, men jag tror liksom vart du bor och ditt efternamn. – R3

I jobbsökningar och under arbetsintervjuer upplever respondenterna en känsla av rädsla inför att bli nekad arbetsmöjligheter. Vi ser att rädslan grundar sig i stigmatiseringen som medföljer på grund av stämpeln, det vill säga deras bostadsort, som är inpräglad på deras CV. Respondenterna upplever att det finns en ojämlikhet på arbetsmarknaden och en rädsla om att bli dömd på förhand på grund av sitt bostadsområde, vilket går i linje med Majsa Allelins forskning. I *Ungdomars villkor i staden* (2014) nämner Allelin hur unga arbets sökande med efternamn som inte är svenskt har det svårare att komma till arbetsintervjuer än andra sökande, trots att det finns en likvärdig kompetens. Allelin lyfter de systematiska utestängningsmekanismerna som sker vid rekrytering av arbete, i och med att det finns föreställningar om ungas etnicitet och produktivitet (Allelin, 2014 s. 189).

Känslan av att man exkluderas från arbetsmarknaden på grund av att sitt bostadsområde är benämnt och framställt som ”särskilt utsatt”, kan förstås som form av exkludering från den sociala gemenskapen i staden (Svedberg & Wolter 2013, s. 55). Sernhede (2009) visar även hur unga i förorten upplever sig som andra klassens medborgare samt att det finns en medvetenhet hos de unga om att de inte har samma möjligheter som andra unga utanför förorten (Sernhede 2009, s. 16). Vi ser detta i respondenternas svar då de är medvetna om att synen på deras område och fördomar som finns enbart skapar en negativ föreställning om bostadsområdet, som därmed visar sig påverka respondenterna negativt i arbetssammanhang. I likhet med Sernhede tolkar vi respondenternas svar som att de inte har samma möjligheter som en person med en annan bostadsort på sitt CV.

8.3 DEL 3: Förhållning till polisens benämning ”särskilt utsatt område”

Respondenterna berättar vidare hur de resonerar kring polisens benämning samt vad de anser ingår i denna. I intervjun presenterar vi de tre kriterier som polisen använder i sin definition för att benämna ett ”särskilt utsatt område”, var för sig och förde sedan en öppen reflektion kring dessa. Bland respondenterna får vi fram att de mestadels håller med de tre kriterierna. De anser att polisens benämning kan relateras till deras bostadsområde utifrån deras

erfarenheter, däremot lyfts enstaka meningsskiljaktiga åsikter avseende benämningens relevans.

8.3.1 Låg socioekonomisk status och en hög koncentration av kriminalitet

Utifrån sina erfarenheter berättar respondenterna att Hallunda-Norsborg har, i linje med polisens definition, en låg utbildningsnivå och en hög arbetslöshet samt att det finns en socioekonomisk skillnad i jämförelse med det resterande samhället (bortsett från andra områden som också är benämnda som ”särskilt utsatta”). En del respondenter resonerar att anledningen till att Hallunda-Norsborg har blivit benämnt som ”särskilt utsatt” grundar sig i att deras föräldrar som har en invandrabakgrund inte haft möjligheten att vara delaktiga i samhället på lika villkor som majoritetssamhället. De anser vidare att detta har påverkat dem själva som är andra generationens invandrare. En del respondenter lyfter att deras föräldrar, i jämförelse med etniskt svenska föräldrar, började på noll när de invandrade till Sverige.

I citatet nedan framför R1 att ett ”särskilt utsatt område” är ett område som innefattar en låg utbildningsnivå, en hög arbetslöshet samt ett bostadsområde där invånarna är utanför staden.

Alltså ett särskilt utsatt område, då tänker jag där utbildningsnivån inte är så hög eller där liksom folk... socialt utsatta, de har inte utbildning, de har inte arbete... eller alltså jag vet inte riktigt. Det är det jag tänker på, ett område där folk... är inte delaktiga i Stockholm, i samhället, lite utanför. – R1

Vidare berättar flera respondenter att det finns kriminalitet i deras bostadsområde, de håller med om att kriteriet ”en hög koncentration av kriminalitet” är relevant för att benämna Hallunda – Norsborg som ”särskilt utsatt”.

Ja det råder kriminalitet därför låter det logiskt att använda sig utav benämningen som polisen använder. -R4

Flera respondenter utvecklar sina resonemang med en koppling mellan kriteriet låg socioekonomisk status och hög koncentration av kriminalitet vilket framgår i citaten nedan.

Jag tror att kriminalitet hundra procent är en effekt av det socioekonomiska för det känns som att om inte människor pluggar till det dem vill eller har ett bra jobb som dem anser

är framgångsrikt, så känns det som att ditt enda syfte är ingenting. Och då vänder du dig till det som du anser ger dig något snabbt. Och grejen är att det inte finns möjligheten för alla att klara sig /.../ Så jag tror att vissa människor som kanske inte har något syfte alls hamnar i dem här spåren. Och då tänker jag att ja det beror faktiskt på de socioekonomiska, att det påverkar. – R2

Vi ser att R2 lyfter att det finns en relation mellan de ”socioekonomiska förutsättningarna” och en ”hög koncentration av kriminalitet” i Hallunda-Norsborg. R2 berättar att anledningen till att vissa hamnar i kriminella banor är en effekt av de bristande socioekonomiska förutsättningar som finns, då det inte finns möjlighet för alla att klara sig. När det finns en känsla av att en inte ha möjligheten att ”klara sig” skapas det ett bristande syfte som R2 lyfter.

Varför de unga väljer ett annat spår, det vill säga kriminella livet, ser vi, i likhet med Sernhede (2009) kan vara en förklaring till att unga i förorten inte ser skolan som nödvändig och betydelsefull. I Sernhedes forskningsresultat ser han att skolan bland unga i förorten inte är en prioritering då skolan saknar betydelse när det gäller deras framtidsplaner (Sernhede 2009, s. 10). Sernhede menar att synen som ungdomar har gentemot skolan är påverkad av den territoriella stigmatiseringen. Vilket han menar på är att annat utanför skolan exempelvis den strukturella diskrimineringen samt fördomar i bemötandet av andra och polisen som stigmatiserar bostadsområdet och dess invånare (Sernhede 2009, s. 12).

8.3.3 Rättsprocessen

När respondenterna reflekterar kring kriteriet ”en obenägenhet att delta i rättsprocessen” berättar de att det är vanligt bland invånare i deras bostadsområde att inte ha ett förtroende för polisen och därmed inte vilja ställa upp i rättsprocessen. R6 berättar att polisens utövande av en diskriminerande makt är en orsak till bristen på tillit som finns bland invånare gentemot polisen.

Till exempel jag var i stan en gång i bilen. Sen blev jag stoppad av polisen. Och den tiden gick jag i skolan så jag pluggade. Jag blev stoppad av polisen som kollade min regplåt, och han vet att jag bor i Norsborg för han ser det av registreringsskylten. Sen vevade jag ner rutan, då säger han har du narkotika i bilen? Det första han säger till mig, har du narkotika i bilen! Då säger jag nej varför skulle jag ha det? Då säger han ja men du är ju från Norsborg, du kanske har det i bilen. Å jag svarade, ja ni drar alla över en kam

bara? Och då sa han ja det gör vi tyvärr. Och då sa jag det är inte bara människor som bor där som har narkotika, kanske bara de du ser. /.../. Det har hänt flera gånger och då förstår man varför folk här inte litar på polisen och inte vill ställa upp på saker. – R6

Det finns en tydlig negativ stereotypisering av invånare i Hallunda-Norsborg. R6 delar med sig av ett möte med polisen där det framgår att hen blev stoppad av polisen. Hen menar att det enbart var basis av sitt bostadsområde Norsborg. Av den anledningen blev hen misstänkt för droginnehav. Återigen reflekteras de fyra komponenterna i stigmatiseringsprocessen (Link & Phelan 2001, s. 371). Vi ser att R6 i denna händelse utgår ifrån att hen särskiljs från andra bilförare genom att polisen sökt upp hens registreringsskylt och sedan i ett vidare steg identifierat att R6 är bosatt i Hallunda-Norsborg. När polisen valt att stanna R6 och fråga om R6 bär på droger, tillsätter polisen en oönskad egenskap i form av stereotypisering att misstänka att personer från Hallunda-Norsborg bär på droger. Vidare kategoriseras R6 därmed som kriminell, och på så sätt upplever R6 slutligen att hen har blivit diskriminerad och upplever en känsla av statusförlust, vilket vi ser då R6 upplever sig ha ett bristande förtroende till polisväsendet efter en sådan händelse.

En del respondenter beskriver att det finns en hög polisen närvaro i Hallunda - Norsborg som är obefogad vilket de uttrycker sig inte vara uppskattad. Polisen närvaron ger en negativ signal samt en känsla av att man konstant är övervakad och att polisen försöker skapa ett förtroende för invånare, men på ett felaktigt sätt. Detta menar R2 leder till att ”saker och ting istället löses internt”, utan involvering från polisväsendet på grund av bristen på tillit.

Man ser poliser med dem här carnivalbilarna, typ varannan dag i Norsborg. Och det känns som att man försöker få människor att prata med poliser, men jag tror inte att det finns ett förtroende mellan människor och poliser därför ställer man inte upp på polisens begäran, alltså folk har typ egna poliser /.../ egna regler... Alltså det känns att man är utpekad i Hallunda-Norsborg när polisen alltid är här, man känner sig som en farlig person fastän jag bara är på väg till bussen, det är ju diskriminering. Så att kalla oss utsatt område bara för att man inte vill snacka med polisen, liksom polisen behöver kolla sig själva först. – R2

Följaktligen anser en del respondenter att en obenägenhet att delta i rättsprocessen existerar i Hallunda-Norsborg men att det inte bör vara ett kriterium för att benämna området som ”särskilt utsatt”. Respondenterna menar att polisen i första hand bör se över hur de arbetar i

förorterna och med dess invånare. R2 nämner ovan att hen inte tycker att polisen har en legitim anledning att benämna Hallunda-Norsborg som ett ”särskilt utsatt område” baserat på kriteriet ”en obenägenhet att delta i rättsprocessen”. Bristen på en obenägenhet att delta i rättsprocessen grundar sig att det finns ett bristande förtroende till polisen och dess utövande av en diskriminerande makt. I respondenternas berättelse om möte med polisen framgår tydligt hur polisens maktutövande grundar sig i att dra en förutfattad mening att alla från Hallunda-Norsborg är kriminella. Den förutfattade meningen som finns om invånarna och dess område ser vi påverkar hur de unga reagerar gentemot polisen och rättsväsendet, exempelvis genom att det kan skapas ”egna poliser” och ”egna regler” i Hallunda-Norsborg.

Både Kamali (2006, s. 18–19) och Dikec (2006, s. 162) lyfter att det är vanligt med en motståndreaktion från invånare i bostadsområden som är benämnt som ”särskilt utsatta”, främst bland ungdomar som visar sitt missnöje och misstro till polisväsendet bland annat i form av att inte delta i rättsprocessen. På grund av att det finns en stark territoriell stigmatisering i förorten så påverkar det ungdomarna i samband med möten med polisen, då polisen exempelvis utför identitetskontroller i förorterna utan en legitim grund (Dikec 2006, s. 161). Allelin lyfter även detta i sin artikel, då polisen kontrollerar invånarna i områden som anses vara ”problematiske”. Allelin nämner ”militariseringen som de unga i förorten behöver stå ut med” och att det ofta sker slumpmässiga poliskontroller, patrullerade polisbilar och väktare i förorterna (Allelin 2014, s. 196). Utifrån citaten lyfts att både R6 och R2 lyfter denna verklighet i sina erfarenheter ovan, som de menar enbart utgår ifrån fördomar gentemot bostadsområdet.

I likhet med Dikecs forskning förstår vi det som att polisen symboliserar en påminnelse för invånarna i Hallunda-Norsborg; ett område som är ”utsatt” genom bland annat den höga polisenärvaron. En konstant påminnelse för invånarna i Hallunda-Norsborg är att polisen representerar myndigheter som bestämt att det är relevant att skapa benämningen ”särskilt utsatt område” för att på sätt benämna ”problematiken” de anser finns i bostadsområdet. Ur detta ser vi att det kan finnas två världsbilder där polisen kan ha en bild om att de arbetar i förebyggande syfte genom att öka tryggheten i bostadsområdet samtidigt som invånarna ser polisen som en påminnelse att deras område är ”utsatt”.

8.3.4 Benägen eller obenägen: gemenskap eller rädsla

Utöver att det finns en obenägenhet att delta i rättsprocessen relaterat till polisens utövande av diskriminerande makt, har vi vidare identifierat två typer av gemenskap avseende benägenheten och obenägenheten att delta i rättsprocessen. Det första är en gemenskap i form av att man vill vittna för att hjälpa ett brottsoffer, och det andra är en gemenskap som handlar om att inte gola på en bekant eller en vän som begått ett brott. I ett vidare steg relateras ”att inte gola” till polisen som en rädsla för att själv bli skadad.

Vi ser hur R3 anser att det finns en stor benägenhet i Hallunda-Norsborg att faktiskt delta i rättsprocessen i form av att vittna för att hjälpa ett brottsoffer, och hur hen relaterar detta till en händelse som hen upplevt.

Min kusin blev ju skjuten för några månader sen och allt med händelsen, ändrade min syn på rättsprocessen, för, jag vet att det är många som har försökt hjälpa till, verkligen ställt upp, flera, för att vittna och tipsa, men de la ner ärendet trots att det finns vittne och bevis på vem som kan ha gjort detta, och även om man är orolig för att folk ska veta att du snackat med polisen så var det ändå många som har försökt hjälpa till, men sen är det lite ovårt när man ändå hjälper till men sen släpper polisen och tar inte vidare det. - R3

R3 framhåller att det finns en viss benägenhet att delta i rättsprocessen bland invånarna i Hallunda-Norsborg men upplever samtidigt att det i slutändan inte verkar löna sig då polisen ofta lägger ner ärendet. Vi ser att detta skapar en form av gemenskap inom bostadsområdet där det finns en vilja att ställa upp för varandra under svåra situationer. Vi ser däremot en meningsskiljaktig åsikt bland respondenterna då andra lyfter att det finns en stor obenägenhet att delta i rättsprocessen på grund av en rädsla att själv bli utsatt för brott.

För att oavsett vad som än händer, vad det än gäller, att säga det man har sett till polisen, i rätten, det kommer skada dig eller din familj runt omkring beroende på vad det är för någonting. Det är en annan femma om någon såg någon bli våldtagen eller sådant. Men om någon här i förorten har rånat någon eller mördat någon eller någon har sett någon deala droger, då, om du golar, ja, de skadar dig eller din familj. Beror på hur allvarligt brott det är. – R5

R5 lyfter en annan aspekt i sitt resonemang kring benägenheten och obenägenheten att delta i rättsprocessen. Hen berättar att det finns en rädsla för att själv bli utsatt för någon form av våld om man talar med polisen. I likhet med R3 ser vi att detta relateras till bristen på tillit som finns gentemot polisväsendet. Därför tolkar vi både R3 och R5s upplevelser i att det finns en brist på tillit till polisväsendet då de unga vuxna inte ser att polisen är de som kan skydda en i samhället, även om polisväsendet är till för att motverka brott och skydda samhällsinvånare. Slutligen ser vi att bristen på tillit relateras till polisens utövande av en diskriminerande makt i form av profilering, vilket i likhet med Dikec (2006, s. 162) menar är en form av förtryckande åtgärd som kan påverka tilliten till polisen. Vi ser även att respondenterna berättar att polisen inte kan skydda en om man väljer att faktiskt delta i rättsprocessen. När det gäller respondenternas upplevelse kring huruvida polisen brister i att kunna hjälpa invånarna i Hallunda - Norsborg, återgår vi till vårt resonemang avseende känslan av statusförlust. Enligt Link & Phelan (2001) är det en statusförlust att uppleva sig lägre i hierarkin på grund av ojämlikheter i samhället. På grund av ojämlikheterna i samhället kan respondenterna uppleva sig inte vara skyddade av polisväsendet och därmed känna att man inte har tillgång till samma rättigheter som andra utanför Hallunda - Norsborg.

8.3.5 Positiv och negativa förhållningssätt till polisen benämning

Respondenterna har uppvisat både positiva och negativa förhållningssätt till polisens benämning. Det som är gemensamt är att de upplever en tydlig negativ effekt av att deras bostadsområde är benämnt och framställt som "särskilt utsatt". Respondenterna lyfter att benämningen leder till en stämpling och fördomar vilket i ett vidare steg påverkar de unga vuxna i exempelvis arbetsmarknaden eller i mötet med andra utanför bostadsområdet Hallunda – Norsborg.

Även positiva förhållningssätt till polisens benämning framkom under intervjuerna. De positiva förhållningssätten grundar sig delvis i att det finns en relevans med benämningen för att polisen ska kunna kartlägga om det finns en problematik som kan komma att kräva mer resurser eller satsningar i området. Ett ytterligare positivt förhållningssätt som framkom under intervjuerna var att benämningen är relevant för att invånarna i Hallunda-Norsborg ska inse vad som behöver förändras i bostadsområdet och vidare vara en del för att förbättra det. /.../.
"Men samtidigt också kan en sådan benämning hjälpa folk att inse, ja mitt område är skit just nu, jag borde kanske hjälpa till med någonting för att förbättra det"-R5.

Från polisens perspektiv tänker jag att de måste förbereda sig att arbeta med ett sådant område och att det är tuffare och det är fakta. Det är jobbigare, inte jobbigare så, men att det krävs mer resurser, mer krävande att jobba i ett "särskilt utsatt område" om man säger så /.../ Men att polisen skriver i sina rapporter och använder sig av sådana uttryck det känns ändå ganska relevant. – R4

Jag tycker att majoriteten är utsatta och det känns som att man behöver den benämningen för att man ska kunna göra nått åt saken, förbättra det, man kan inte bara släppa det hur som helst. Alltså om vi inte kallar det för ett utsatt område vad är det då? Vad är motpolen? Är det ett bra område eller? Fast det är det inte. – R2

Trots att respondenter tidigare berättar att de upplever att en sådan benämning stigmatiserar bostadsområdet och dess invånare, berättar en och samma respondent att de ser en relevans kring att skapa en sådan benämning, specifikt för att finna åtgärder till det som är "det särskilt utsatta".

Samtidigt förhåller sig vissa respondenter delvis negativ till benämningen på grund av att de upplever en negativ effekt av att deras område har en sådan benämning. Den negativa effekten grundar sig i att området alltid associeras med stereotypa bilder som därmed påverkar majoritetssamhällets syn på bostadsområdet och dess invånare.

För jag tänker nu, yrkesmässigt, framtidsmässigt, alltså det påverkar ju en med en sådan benämning, vart du kommer ifrån, och vilken etnisk bakgrund du har, om du inte heter Andersson... alltså det påverkar ju en /.../ För grejen är, när man säger sådana typer av benämningar, då folk får ju en typ av... alltså de blir dömande så fort de läser att området är benämnt så jaha okej men alla människor som bor där måste ha någon typ av utsatthet och det påverkar ju en, individen i sig i alla möten du har. - R3

Bilden av att vi bor i misär kommer alltid fortsätta finnas kvar när man har benämningar som finns där för att markera. Det kommer bara fortsätta stigmatiseras av att man skriver rapporter baserat på siffror /.../ folk påverkas ju av sådana benämningar. – R1

De negativa förhållningssätten till benämningen relateras till de vardagliga hinder som respondenterna berättar att de upplever. Trots att enstaka respondenter ser en relevans i att benämna områden som "särskilt utsatta", lyfter de främst negativa aspekter av benämningens

existens. Benämningen, menar exempelvis R1, upprätthåller en fortsatt stigmatisering på förorten och dess invånare genom att benämningen skapar en negativ förutfattad markering som presenteras i form av rapporter och definieringar.

Vidare nämner R5 att benämningen skapar ett större gap bland invånarna och utomstående.

Alltså det är positivt och negativ. Polisen säger att ett område är särskilt utsatt, folk som bor där kanske inte tycker det och tar åt sig och det blir en diskussion. Folk som inte är från det området tänker ja de här människorna, kriminella hit och dit, lalala, de som inte är från området kanske inte vill att sina vänner och familjer är involverade med folk från dessa områden, kan vara relationer, vänskaper, arbete, skola, alltså vad som helst. Det blir ett större gap mellan folk /.../ Indirekt folk exar dig, du exkluderas. – R5

Vi ser att ett återkommande resonemang bland respondenterna var att benämningen bidrar till en separation mellan invånarna i bostadsområdet och de utomstående. Det kan hända att relationer väljs bort av de utomstående på grund av att Hallunda-Norsborg och dess invånare associeras i en negativ bemärkning. Här ser vi ytterligare hur den mentala segregationen är närvarande. I likhet med Link & Phelans stigmatiseringsprocess är det tydligt hur respondenternas negativa förhållningssätt relateras till att benämningen separerar och skapar ett ”oss” och ”dem” (Link & Phelan 2001, s. 371).

Vi ser återigen vilken roll medias framställning av bostadsområdet och medias användning av begreppet har, och hur det relateras till en separation som skiljer bostadsområdet och dess invånare från det resterande samhället, det vill säga att bostadsområdet hamnar i utkanten.

Jag tycker att det är ju bara negativt med benämningen... jag menar, så mycket som media står och bombar att förorten är särskilt utsatt samtidigt som ingen försöker utveckla stället eller satsa på området, utan man bara trycker ner stället vilket leder till att det bara blir värre, samtidigt som området och vi som bor här bara puttats ut till kanten av samhället, får inga satsningar eller så. – R6

Svedberg och Wolter berör detta då de menar att det sker en social exkludering när vissa benämns som ”inkluderade” medan andra benämns som ”exkluderade” (Svedberg & Wolter 2013, s. 55). Vilket enligt respondenterna enbart skapar ett större gap mellan de ”exkluderade” och ”inkluderade”. Utifrån respondenternas resonemang går det att relatera

benämningen ”särskilt utsatt” till att de som bor i bostadsområdet upplevs bli benämnda som ”exkluderade”. Detta ser vi ett samband med vad Kamali lyfter i sin forskning, det vill säga att de som anses behöva integreras in i samhället istället utesluts ur den sociala gemenskapen och exkluderas till utkanten av samhällets mentala och fysiska rum (Kamali 2006, s. 17). Kamalis forskning speglar även respondenternas resonemang avseende känslan av att befinna sig i ett utanförskap, då han menar att integrationspolitiken ser boendesegregation som ett invandrarproblem istället för ett strukturellt och institutionellt problem (Kamali 2006, s 18–19). Jacobson Pettersson lyfter även i sin forskning att man inte bör se boendesegregation som ett invandrarproblem (Jacobson Pettersson 2008, s. 10). När man ser boendesegregation som ett invandrarproblem kan vi se hur respondenterna resonerar kring att det skapar relativa hinder såsom mindre arbetsmöjligheter som begränsar unga vuxna i områden benämnd som ”särskilt utsatt”. Vi ser även att möjligheten till social delaktighet begränsas som en effekt av diskriminering och fördomar som upprätthålls av media. Våra respondenter lyfter att en sådan benämning enbart ”trycker ner” bostadsområdet och dess invånare och samtidigt exkluderar invånarna till utkanten av samhället.

8.4 Del 4 Framtid

8.4.1 Flytten från Hallunda-Norsborg

Slutligen berättar respondenterna att de i framtiden vill flytta ifrån Hallunda-Norsborg, att de vill bo närmare stan samt att det inte verkar finns någon framtid i Hallunda-Norsborg. En del av respondenterna berättar även att de har en önskan om att flytta till ett område som de anser vara ”finare” och ”bättre”. Exempel på sådana områden är Hammarby-Sjöstad och Liljeholmen. Ett par respondenter berättar att man har ”lyckats i livet” när en når dessa ”finare” områden. En del berättar även att de inte ser Hallunda-Norsborg som en långsiktig plan.

Det är inte ett ställe som jag skulle vilja investera i eller köpa ett hus här. För framtidsplaner är något man förknippar med saker som man kan investera i och man ser de långsiktiga, men jag ser inte det långsiktiga i det här området- R2.

Varför respondenter berättar i sina utsagor att de önskar att flytta i framtiden kan förklaras av den stigmatiserade bilden av Hallunda-Norsborg. Utifrån polisens rapport avseende ”särskilt utsatta områden” ser vi att de områden som de unga föredrar att bosätta sig i varken benämns som ”särskilt utsatt” ”utsatt” eller ”riskområde” (Nationella Operativa Avdelningen 2017). Vi

ser att benämningen och föreställningen som finns om bostadsområdet kan ha påverkat respondenternas framtidsplaner gällande att flytta från Hallunda-Norsborg.

Vidare relaterar en del av respondenterna sina framtidsplaner till att man strävar efter att göra bättre ifrån sig i jämförelse med sina föräldrar. Respondenterna har tidigare resonerat kring att deras föräldrar som invandrat till Sverige har börjat på noll, i jämförelse med etniska svenskar som har haft möjligheten att bygga upp sitt liv på ett annat sätt. Detta menar respondenterna har påverkat deras livsvillkor, det vill säga deras uppväxt i ett område med en låg socioekonomisk status som de i framtiden inte vill fortsätta bo i.

Utifrån respondenternas resonemang ser vi att en flytt från sitt bostadsområde kan vara både en form av livsstrategi och en internalisering av bilden om sitt bostadsområde. Vi ser strategin i detta då en flytt närmare stan associeras till framtidsplaner både utifrån ekonomiska och familjemässiga aspekter. Vi kan relatera flytten från Hallunda-Norsborg till att respondenterna vill lämna "det utsatta" och lämna den stigma som finns gentemot invånare som bor i ett "särskilt utsatt område". Med en flytt finns det en önskan om att försöka associera sig med ett "finare område". Vi tänker att den nya flytten kan göra det möjligt för respondenterna att minska sin känsla av statusförlust, då ens nya bostadsområde kan "höja" ens upplevelse av status i samhället. Med en högre status kan den negativa stereotypen som tidigare funnits kring att bo i ett "särskilt utsatt område" och allt som medföljer den negativa stereotypen, diskriminering på arbetsmarknaden samt ett fördomsfullt bemötande av andra i ens vardag, försvinna.

Vidare berättar respondenterna att de har en önskan om att flytta inom staden, närmre central, på grund av de bristande arbetsmöjligheter som finns i deras nuvarande bostadsområde. Jacobsson Pettersson nämner även detta i sin studie om hur unga vuxna i förorter har planer att förflytta sig till storstäderna där det finns större möjligheter att integrera sig (Jacobson Pettersson 2008, s. 119). Vi ser att önskan om att flytta ifrån Hallunda-Norsborg har en relation mellan det sociala och geografiska. Den kritiska urbanteorin lyfter denna relation, då teorin menar att det finns en maktrelation som är konstruerade i samhället som påverkar individens handlingskraft (Del Casino 2009, s. 68). Vidare lyfter teorin att det finns begränsningar samt möjligheter dels baserat på vilken geografisk plats du är bosatt i (ibid). Relaterat till respondenternas önskan att flytta från Hallunda-Norsborg i samband med diskriminering och stigmatiseringen som de upplever existerar gentemot bostadsområdet, ser

vi det som att respondenterna upplever en begränsning av att bo i Hallunda-Norsborg. Önskan att flytta kan därmed ses som en chans för de unga vuxna att få möjligheten att ta del av samhällets tjänster. Utifrån det som R1 tidigare nämnt att Hallunda-Norsborg inte är attraktivt hos arbetsgivare. Kan en ny bostadsort som anses vara mer attraktivt och som har en högre status i samhället ge mer tillgång till arbetsmöjligheter.

R3 relaterar vidare hens tankar kring en flytt från området till den framtida generationen ”*vill man verkligen bo kvar här och bilda en egen familj och låta ens barn uppleva... nej alltså jag skulle inte vilja bo kvar här- R3:*”. Som nämnt tidigare kan flytten från området ses som en livsstrategi då respondenterna strävar efter att själva få det bättre men också för deras framtida familjeplaner. Detta ser vi mer som en kortsiktig lösning på ”problemet” som respondenterna berättar finns av att bo i ett område som är benämnt som ”särskilt utsatt”. Flytten från Hallunda-Norsborg ser vi som en lösning ur ett mikroperspektiv, då respondenterna har ett individuellt tänk.

8.4.2 Förbättringar i Hallunda-Norsborg

Slutligen lyfter respondenterna att en annan orsak till att de vill flytta relateras till att den fysiska miljön bör förbättras samt att det finns en brist på mötesplatser för unga i Hallunda - Norsborg. Däremot ser vi att respondenterna inte efterfrågar mötesplatser just för deras målgrupp då respondenterna berättar att de hellre spenderar sin fritid i ett annat område. Respondenterna nämner främst att det behöver finnas bättre mötesplatser för ungdomar i Hallunda - Norsborg för att de ska ha en sysselsättning och förhindra att de hamnar i ”dåliga banor”. Respondenterna berättar även att det finns förbättringar som behöver ske i skolan, bland annat att skolan behöver ta mer ansvar, och ha ett större initiativ i elevernas liv. Respondenterna betonar att skolan är en viktig faktor i barn och ungdomars utveckling och vardagsliv.

Många av dem personer som jag känner som är kriminella, har en väldigt dålig relation till skolan, både skolan som plats men också till lärare. Det är en väldigt stor faktor som måste förbättras. – R4

Jag hade nog sagt satsa mer på utbildningar, mer på saker som ungdomar kan hålla på med. För det behövs nya lokaler där man kan hänga, spela spel, vad som helst. Satsa mer på idrott och sen jobb så klart, skulle behövt mer jobb så att de inte hänger i centrum och istället jobbar. För ungdomarna har ingenstans att ta vägen och det känns som att vissa inte känner att de har ett syfte. – R6

I likhet med Sernhedes forskning ser vi att det finns en åsikt att det bör ske en förändring i skolor i förorten. Denna förändring behöver ske på så sätt att skolorna öppnar upp sig för de ungas behov och de aktuella frågor som finns kring de ungas liv. Skolan behöver skapa en större förståelse kring den territoriella stigmatiseringen eftersom att denna medför både marginalisering och stigmatisering i de ungas bostadsområde, både inom skolans verksamhet men också i de ungas omkrets utanför skolan (Sernhede 2009, s. 2). Denna stigmatisering bland unga har vi även identifierat i respondenternas utsagor när de talar om att det finns ett bristande syfte bland unga delvis på grund av bristande sysselsättningar på fritiden samt relationen till skolan, som de menar resulterar i att ungdomar hamnar snett det vill säga i det kriminella livet.

9. Diskussion

I detta avsnitt redogörs för en sammanfattning av studiens resultat som diskuteras i syfte att besvara våra frågeställningar. Vi återgår till våra teoretiska utgångspunkter och den tidigare forskningen för att diskutera studiens resultat. Diskussionen är strukturerad med hjälp av våra frågeställningar.

9.1 Hur förhåller sig de unga vuxna till polisens definition av ett ”särskilt utsatt område”?

I intervjun ställde vi frågan till de unga vuxna om vad de tror ett ”särskilt utsatt område” är. De flesta svarade med att beskriva att ett ”särskilt utsatt område” innefattar en hög arbetslöshet, låg utbildningsnivå och en hög kriminalitet. Vidare relaterade en del av de unga vuxna sina beskrivningar av ett ”särskilt utsatt område” till sitt bostadsområde Hallunda-

Norsborg och till andra bostadsområden i Stockholm. När vi sedan presenterade polisens definition och de tre kriterier; *låg socioekonomisk status, hög koncentration av kriminalitet och en obenägenhet att delta i rättsprocessen* (Nationella operativa avdelningen 2017) uttryckte respondenterna både positiva och negativa förhållningssätt till benämningen, trots att de tidigare med sina beskrivningar delvis styrkt polisens definition.

De unga vuxna känner igen sig i polisens definition, men samtidigt resonerar de kring om det finns en relevans till att benämna Hallunda-Norsborg som ”särskilt utsatt” utifrån de tre kriterier i polisens definition. Även om de unga vuxna genomgående i sina intervjuer återspeglar det som polisens beskriver i sin definition, exempelvis att det råder kriminalitet, eller att de upplever det finnas en låg socioekonomisk status i Hallunda - Norsborg, så anser de unga vuxna att benämningen är problematisk. De anser benämningen vara problematisk då den medför en stigmatisering mot Hallunda-Norsborg och dess invånare.

En del av de unga vuxna anser att benämningen är relevant då den delvis speglar de problem som finns och sker i området, men att det inte blir lika relevant då benämningen medför mer negativa än positiva effekter. R2 resonerar kring huruvida man annars ska benämna bostadsområdet om det inte ska benämnas som ett ”särskilt utsatt område” ”Är det ett bra område?”. Vi ser även att de områden som de unga vuxna vill förflytta sig till är områden som inte är benämnda som ”särskilt utsatt”, därmed ser vi hur benämningen påverkar ens syn på möjligheter i samhället då en flytt till ett ”icke utsatt område” ses som positivt för ens framtidsplaner trots att de unga vuxna, i början på intervjuerna lyfter trivsel och gemenskap aspekterna som finns i deras bostadsområde.

Vi ser i de unga vuxnas resonemang kring att flytta till ett område som inte anses ”särskilt utsatt” grundar sig i att de ser dessa områden som ”bättre” och ”finare” än Hallunda-Norsborg. De ser även dessa områden som en plats där de kan skapa en bättre framtid inom arbete, familjeskapande och där det finns en tryggare miljö. Detta ser vi som ett uttryck för att de unga vuxna har internaliserat en bild av att deras bostadsområde Hallunda-Norsborg är ”särskilt utsatt”. På så sätt blir en flytt från området ett mål som de unga vuxna försöker uppnå.

Resultatet ger således en varierad bild avseende hur de unga vuxna tänker och resonerar kring polisens benämning på deras område i relation till deras faktiska erfarenheter. De positiva

förhållningssätten har sin grund i att polisens definition är relevant för polisens arbete för att avgöra vilka områden som kräver fler resurser eller satsningar. De negativa förhållningssätten har sin grund i att polisens definition av områden enbart stämplar ett område som farligt och utsatt, som vidare påverkar invånarna bland annat inom arbetsmarknaden och i mötet med andra, där de unga vuxna upplever att det förekommer diskriminering och stigmatisering baserat på fördomar om deras bostadsområde.

Resultatet visar att respondenterna ser polisen som en negativ symbol samt att polisen representerar myndigheterna och de högre makterna i samhället. Obenägheten att delta i rättsprocessen relateras till en brist på tillit gentemot polisen och därmed myndigheten i samhället som är till för att främja och skydda alla samhällets invånare. Vi ser att de unga vuxnas sammantagna misstroende inställning till polisens benämningar och beskrivningar av sitt bostadsområde grundar sig i en misstro till samhällets myndigheter. Vi ser återigen att misstron till polisen har sin grund i stigmatiseringen de unga vuxna upplever finns gentemot invånare i Hallunda-Norsborg och i ett vidare steg gentemot områden benämnda som ”särskilt utsatt”.

9.2 Hur relaterar de unga vuxna sina egna erfarenheter till en sådan benämning? Känner de unga vuxna igen definitionen genom egen erfarenhet?

Vi ser att de unga vuxna delvis håller med att benämningen stämmer överens för deras bostadsområde. De unga vuxna relaterar sina erfarenheter av att en sådan benämning skapar fördomar som media upprätthåller genom sin framställning av området. Den mediala framställningen har visat sig vara en stor faktor i de unga vuxnas erfarenheter av ett negativt bemötande av andra och inom arbetsmarknaden. I vår studie finns i likhet med Pettersson Johansson flera kopplingar mellan hur bemötandet av andra individer relaterar till den upplevda känslan av utanförskap i samhället. Pettersson Johansson diskuterar vidare de hinder som finns för social delaktighet vilket de unga vuxna i vår studie lyfter är en effekt av benämningen ”särskilt utsatt”, som hindrar de i arbetssökandet, relationsskapande och att delta i samhället på lika villkor (Jacobsson Pettersson 2008, s. 10). Som tidigare nämnt känner de unga vuxna igen sig i polisens definition av ett ”särskilt utsatt område” men samtidigt

relaterar de polisens definition och benämningen som medföljer, enbart till negativa erfarenheter av bemötande av andra i samhällslivet.

Det är tydligt hur de unga vuxna relaterar både medias negativa framställning och det negativa bemötande av utomstående till polisens definition, då definitionen medför stigmatisering av Hallunda – Norsborg. Vi ser därmed att medias framställning och polisens definition återigen är internaliserat hos de unga vuxna i Hallunda-Norsborg gällande deras bostadsområde, vilket därmed kan påverka deras självbild samt hur delaktiga de känner att de är i sina livsvillkor. Kamali nämner i sin forskning att det finns hinder i samhället för medborgare i områden som är benämnt som ”särskilt utsatta”, att delta på lika villkor (Kamali 2006, s. 3). Känslan av att inte uppleva sig som delaktig i sina livsvillkor, menar Kamali kan visa sig i en mental segregation. Något som även Link och Phelan nämner i sin konceptualisering av stigmaprocessen avseende statusförlust och diskriminering. Link och Phelan menar att dessa grupper missgynnas när det kommer till exempelvis utbildning, inkomstmöjligheter boendeförhållande och förlorar därmed delar av makten över sina livsvillkor (Link & Phelan 2001, s. 371). Känslan av statusförlust och diskriminering är även effekt av den rådande territoriella stigmatisering som både Sernhede (2009) och Dikec (2006) lyfter i sin forskning. Det blir en fråga om personer från områden benämnda som ”särskilt utsatta” lever med samma förutsättningar i samhället som personer som inte bor i ett ”särskilt utsatt område”. När en individ stämplas som kriminell enbart på grund av ens bostadsområde (samt etnicitet i vissa fall som uppkommit i studien), vilka förutsättningar lever denna individ med i jämförelse med en annan person som inte har en sådan stereotypisk stämpel på sig och sitt bostadsområde?

De unga vuxna berättar att de vill flytta till ”ett finare område” för att lämna stigmatiseringen och de hinder som skapas av att bo i ett ”särskilt utsatt område”. Vi tänker att flytten inte skapar någon stor förändring i sig, om vi tänker ur ett samhällsperspektiv, i och med att de som har möjligheten att flytta inte tänker på vad som sker med de som bor kvar i Hallunda - Norsborg. Vi ser därmed att fokus för flytten ligger i att en del av de unga vuxna berättar att de kommer att ”lyckas i livet” när de flyttar från Hallunda-Norsborg. Vi tänker att de unga vuxna indirekt benämner de personer som bor kvar i Hallunda-Norsborg som ”misslyckade”. Det blir därmed en fråga om hur man ser på sina medinvånare och att man själv anser att man är den som lyckas när man ”tar sig ut”. Frågan är vad detta gör med staden när de som ”lyckas” ”tar sig ut” ur Hallunda-Norsborg? Vad innebär det och vad medföljer det för

konsekvenser för staden på en samhällelig nivå när de som enligt de unga vuxnas resonemang "inte har lyckats" bor kvar? Vi ser att detta visar på en intern fördom gentemot varandra i bostadsområdet som därmed visar på en fysisk separation mellan de "lyckade" och "misslyckade" i Hallunda - Norsborg.

Dessa tankar om att flytta från Hallunda-Norsborg till ett "finare område" tänker vi kan vara problematiska då flytten har en underliggande betydelse. De unga vuxna syftar till att flytten på sikt innebär att man "integreras" och då får möjligheten att delta i samhället på lika villkor. Vi ser detta utifrån hur de unga vuxna berättar att den finns en viss status som man får när man bor i dessa "finare" områden. Vi ser en problematik då de unga vuxna likställer en sådan flytt till att man blir en del av samhället på lika villkor som andra. Detta relateras återigen till Kamalis (2006) forskning avseende de som man säger bör "integreras" det vill säga invandrare och vidare personer med invandrabakgrund, trots att de är födda i Sverige, istället puttas ut till utkanten av samhället. Vi ser vidare att detta blir en större fråga avseende medborgarskap och vad som innebär att vara "svensk".

Vi ser däremot att en flytt från ett "särskilt utsatt område" kan till viss del gynna de unga vuxna. Däremot ser vi att flera faktorer samverkar i att de upplever sig vara stigmatiserade dels att det inte enbart beror på ens bostadsområde. De unga vuxna menar att upplevelsen av stigmatisering inom arbetsmarknaden kan minska eller försvinna, i samband med en flytt från Hallunda-Norsborg, då deras bostadsområde och det "särskilt utsatta" inte associeras med dem som individer. Vi ser däremot att upplevelsen och förekomsten av diskriminering i samband med exempelvis arbetsansökningar, intervjuer och på arbetsplatsen är mer ett strukturellt problem, då vi ser att problemet inte ligger hos individen.

9.4 Slutsats

Slutligen, som vi diskuterat ovan, ser vi i studien tydligt hur unga vuxna i Hallunda-Norsborg förhåller sig till benämningen "särskilt utsatt område". Vi ser även att de unga vuxna mestadels har en negativ erfarenhet av benämningen då den skapat negativa effekter för deras samhällsvillkor samt deras internalisering av att Hallunda-Norsborg är såsom det framställs av utomstående.

Under studiens gång har det uppkommit att etnicitet är en samverkande faktor till stigmatisering. Frågan om att stigmatiseras på grund av ens etniska ursprung skapar en fråga på en samhällsnivå avseende diskriminering. Etnicitet som faktor ser vi därmed följer de unga vuxna med en annan etnisk bakgrund även om de flyttar till ett område som inte är benämnt som ”särskilt utsatt”. Detta ser vi är en övergripande samhällsfråga. Utifrån studiens resultat resonerar vi kring att dessa resultat inte är exklusiva för just bostadsområdet Hallunda-Norsborg. Resultatet i studien kan återspeglas hos andra unga vuxna i andra bostadsområden som polisen har benämnt som ”särskilt utsatta”, i och med att dessa områden utgår från samma kriterier för definitionen.

Kamalis forskning lyfter att det bör utformas en ny integrationspolitik, som inte ser boendesegregationen som ett invandrarproblem och istället ett problem avseende strukturell diskriminering. Kamali menar när bostadsområden utmärks av en segregering på grund av en hög koncentration med personer med invandrabakgrund, skapas det en viss syn på både området och invånarna som hotfulla och problematiska. Denna bild förstärker ”utanförskapet” och de unga vuxnas känsla av hopplöshet (Kamali 2006, s.17). Vi resonerar kring hur en förutfattad bild gentemot invånare i Hallunda-Norsborg påverkar andra verksamma aktörer som har en viktig roll när det gäller ”problemlösningen” i dessa bostadsområden exempelvis socialarbetare, poliser eller lärare. Genom att se boendesegregation som ett invandrarproblem och genom en benämning för ”utsatthet” som har ett starkt fokus på kriminalitet är det lätt att dra alla invånare över en och samma kam. Därför behöver åtgärderna förflytta fokus från att se boendesegregation som ett invandrarproblem och därav flytta ”problemfokuset” från de som redan är ”utanför” i samhället och istället lösa det genom geografiskt inriktade insatser för att förhindra en fortsatt boendesegregation, dels genom en förändring inom integrationspolitiken.

Under studiens gång har vi uppmärksammat att det finns en relation mellan det sociala och det geografiska, och hur detta samverkar i de unga vuxnas livsvillkor. Den kritiska urbanteorin ämnar att belysa de ojämlikheter och begränsningar som finns i samhället. Den kritiska urbanteorin kan vi se i relation till de effekterna som finns av den fysiska och mentala segregationen. Den mentala segregationen ser vi kan speglas inom det sociala genom den stigmatisering och diskriminering som visar sig när de unga vuxna upplever sig vara utanför samhället, bland annat när vissa benämns som ”inkluderade” medan andra benämns som ”exkluderade”. Vi ser vidare att de sociala aspekterna samverkar med den fysiska

segregationen som vi ser speglas inom det geografiska. Detta ser vi i de unga vuxnas önskan om att flytta från sitt geografiska område som delvis är grundad i den polisiära benämningen ”särskilt utsatt område”. Denna fysiska segregation anses således vara en begränsning för de unga vuxna i det sociala rummet. Vi kan se att det sker ett rådande maktförhållande gentemot bostadsområden som benämns som ”särskilt utsatta” på grund av att andra utomstående tar sig rätten och sätter etiketter på vissa adresser.

För en fortsatt studie ser vi det relevant att utvidga forskningsområdet till att innefatta etnicitet som en samverkande faktor till diskussionen om integration samt i förhållanden till de tre kriterier som definitionen innefattar. Det är relevant att föra en djupare analys kring den etniska diskrimineringen och stigmatiseringen som existerar på arbetsmarknaden och det offentliga rummet. Vi ser även det relevant att fördjupa forskning i maktperspektivet som är framträdande i och med att benämningen ”särskilt utsatt område” är en benämning som kommer ”utifrån”. Vi ser att det är relevant att problematisera en sådan benämning då det uppkommer en fråga om vem som tar sig rätten att bestämma att en sådan benämning ska skapa. Att undersöka målgruppen nyanlända unga vuxnas upplevelser och erfarenheter av att bo i ett område benämnt som ”särskilt utsatt” samt hur deras erfarenheter står i jämförelse med de unga vuxna som har växt upp i området, ser vi även som särskilt aktuellt.

10. Referenser

- Allelin, M. (2014). Ungdomars villkor i staden. I Magnusson, Å, & Nilsson, A. (red.) *Vart är du på väg, älskade stad?* Stockholm: Tre böcker förlag, ss. 182–209.
- Brenner, N. (2009). *What is critical urban theory?* *City*, 13-2 198-207
<http://hb.diva-portal.org/smash/get/diva2:850239/FULLTEXT09.pdf>
- Cederfeldt, M. (2013). Miljonprogrammet behöver ett socialt perspektiv. *Dagens samhälle*, 26 augusti.
<https://www.dagenssamhalle.se/debatt/miljonprogrammet-behoever-ett-socialt-perspektiv-6049>
Hämtad: [2019-04-12]
- Dahlstedt, M. (2017). Young people in suburbs feel discriminated, but hopeful. *Sociologisk Forskning*, 54(4), ss. 341–346
<http://du.diva-portal.org/smash/get/diva2:1168342/FULLTEXT01.pdf>
- Dahlstedt, M., Kings, L., Tahvilzadeh, N. (2018) Platskamp: inledande reflektioner. ARKIV. *Tidskrift för samhällsanalys*, (9), ss. 7–25
<https://doi.org/10.13068/2000-6217.9>.
- Del Casino, V., Jr. (2009). *Social geography: A critical introduction*. Chichester: Wiley-Blackwell.
- Dikec, M. (2006). Badlands of the Republic: Revolts, the French state, and the question of banlieues. *Environment and Planning D: Society and Space*, vol 24, ss 159- 163. doi:10.1068/d2402ed
- Diskrimineringsombudsmannen (2019). *Etnisk diskriminering*.
<http://www.do.se/om-diskriminering/skyddade-diskrimineringsgrunder/etnisk-tillhorighet-som-diskrimineringsgrund/etnisk-profilering/>
[2019-05-05]
- Fejes, A & Thornberg, R. (red.) (2015). *Handbok i kvalitativ analys*. 2., utök. uppl. Stockholm: Liber
- Forskningsetiska principer inom humanistisk-samhällsvetenskaplig forskning. (2002). Stockholm: Vetenskapsrådet. https://www.gu.se/digitalAssets/1268/1268494_forskningsetiska_principer_2002.pdf

Jacobson Pettersson, H. (2008) *Socialt medborgarskap och social delaktighet: Lokala upplevelser bland unga män och kvinnor med utländsk bakgrund*. Institutionen för vårdvetenskap och socialt arbete. Växjö universitet.

<http://lnu.diva-portal.org/smash/get/diva2:206125/FULLTEXT01.pdf>

Kamali, M. (2006). *Den segregerande integrationen: Om social sammanhållning och dess hinder* (SOU 2006:73). Stockholm: Statens offentliga utredningar

<https://www.regeringen.se/contentassets/8abbae5ea9c540f4b8a34bc905bb8752/den-segregerande-integrationen-sou-200673>

Kamali, M. (2014). Risk för ännu mer marginalisering. *Svenska Dagbladet*, 20 december,

<https://www.svd.se/risk-for-annu-mer-marginalisering>

[2019-04-15]

Lindgren, S. Kodning I: Hjerm, M., Lindgren, S, & Nilsson, M. (2014). *Introduktion till samhällsvetenskaplig analys 2: a uppl.* Johanneshov: TPB, ss. 45–61

Link, G B. & Phelan, C J. (2001). Conceptualizing Stigma. *Annual Review of Sociology: Palo Alto*, 27, ss 363-385.

Doi: 10.1146/annurev.soc.27.1.363

Marcuse, P. (2012). Whose right (s) to what city? I Brenner, N., Marcuse, P. & Mayer, M. (red.) *Cities for people, not for profit: Critical urban theory and the right to the city*. Abingdon: Routledge, ss. 24–41.

Nationalencyklopedin (2019). *Förort*.

<https://www.ne.se/upplagsverk/encyklopedi/1%C3%A5ng/f%C3%B6rort>

[2019-05-03]

Nationalencyklopedin (2019). *Segregation*.

<https://www.ne.se/upplagsverk/encyklopedi/1%C3%A5ng/segregation>

[2019-05-03]

Nationella operativa avdelningen (2017). *Utsatta områden - social ordning, kriminell struktur och utmaningar för polisen*. Stockholm: Nationella operativa avdelningen.

https://polisen.se/siteassets/dokument/ovriga_rapporter/utsatta-omraden-social-ordning-kriminell-struktur-och-utmaningar-for-polisen-2017.pdf

Nilsson, M. Att samla in kvalitativ data-halvstrukturerade intervjuer I: Hjerm, M., Lindgren, S, & Nilsson, M. (2014). *Introduktion till samhällsvetenskaplig analys 2: a* uppl. Johanneshov: TPB

Schmid, C. (2012). Henri Lefebvre, the right to the city, and the new metropolitan mainstream. I Brenner, N., Marcuse, P & Mayer, M. (red.) *Cities for people, not for profit: Critical urban theory and the right to the city*. Abingdon: Routledge, ss. 42 - 62

Sernhede, O. (2013). De ökade klyftorna är chockerande. *Svenska Dagbladet*.

22 maj. <https://www.svd.se/professor--okade-klyftor-chockerande>

[2019-04-15]

Sernhede, O. (2009). Territoriell stigmatisering, ungas informella lärande och skolan i det postindustriella samhället. *Utbildning & Demokrati: Tidskrift för Didaktik och Utbildningspolitik*,18(1), ss. 1–26.

Svedberg, L. & Wolter, F. (2013). Att benämna den sociala utsattheten- från fattigdom till utanförskap. I Karlsson Lis, B., Kuusela, K., Rantakeisu, U. (red.) *Utsatthet, marginalisering och utanförskap*. 1. uppl. Lund: Studentlitteratur, ss 43–68.

Trost, J (2010). *Kvalitativa intervjuer*. 4., uppl. Lund: Studentlitteratur.

Vetenskapsrådet. (2017). *God forskningssed*. Stockholm.

https://www.vr.se/download/18.2412c5311624176023d25b05/1555332112063/God-forsknings-sed_VR_2017.pdf

Bilaga 1. Informationsbrev till respondenter



Hej!

Tack för att du vill delta i vår intervju!

Vi heter Jessica Pogosian och Lydia Kebede och vi läser till socionomer på Södertörns Högskola. Just nu har vi påbörjat vårt examensarbete (C-uppsats) och vi skulle därför vilja intervjua dig som är ung vuxen samt är uppväxt och för närvarande boende i Hallunda-Norsborg i Botkyrka Kommun. Syftet med studien är att förstå hur unga vuxna i Hallunda-Norsborg resonerar kring en benämning relaterat till ens erfarenheter av sitt bostadsområde.

Intervjun beräknas ta ca 40–50 min. Vi kommer att spela in intervjun för att därefter transkribera detta för att arbeta med vårt material. Efter att intervjuerna är transkriberade raderas allt inspelningsmaterial. När uppsatsen är godkänd kommer det transkriberade materialet raderas. Alla uppgifter som framkommer under intervjun kommer att behandlas så att du som respondenterna får en anonym identitet (se nedan). Ditt deltagande i intervjun är frivilligt och när som helst under intervjuens samt studiens gång kan du avbryta din medverkan och dra tillbaka ditt samtycke.

Hantering av personuppgifter

Nedan hittar du information om dina rättigheter när du deltar i studien och hur dina personuppgifter kommer att hanteras enligt GDPR, samt hur du går tillväga om du skulle undra något eller ha klagomål.

Hantering av dina personuppgifter regleras i lag enligt dataskyddsförordningen GDPR (General Data Protection Regulation). Med personuppgifter menas exempelvis namn eller andra uppgifter som kan identifiera dig som person. Vi som studenter följer både lag och forskningsetiska regler för att säkerställa att dina personuppgifter hanteras korrekt och att ditt bidrag till studien anonymiseras. Anonymisering betyder att vi kommer att byta ut namn och eventuella andra uppgifter i uppsatsen, så att den som läser inte kan identifiera vem som har sagt vad. Informationen som lämnas under intervjun kommer endast att användas i denna C-uppsats men C-uppsatsen kan komma att bli offentlig.

Laglig grund

- Dina personuppgifter behandlas enligt det samtycke som du skriver under på blanketten "Samtyckesblankett".
- Deltagande i studien är helt frivilligt.
- Du kan när som helst återkalla ditt samtycke utan att ange orsak, vilket dock inte påverkar den behandling som skett innan återkallandet.

Mottagare av personuppgifter:

Det är endast vi studenter som utför studien, Lydia Kebede och Jessica Pogosian, som är mottagare av dina personliga uppgifter. Alla uppgifter som kommer oss till del behandlas konfidentiellt. Samtliga personliga uppgifter, som namn och ålder, kommer att anonymiseras i studien. Personuppgifterna kommer att bevaras till dess att uppsatsen är godkänd och kommer därefter att förstöras.

Enligt EU:s dataskyddsförordning har du rätt att gratis få ta del av samtliga uppgifter om dig som hanteras och vid behov få eventuella fel rättade. Du har även rätt att begära radering, begränsning eller att invända mot behandling av personuppgifter.

Du har alltid rätt att lämna klagomål till Datainspektionen. Du når dem via e-post: datainspektionen@datainspektionen.se eller telefon 08-657 61 00.

Personuppgiftsansvarig

Examensarbetet genomförs som en del av studenternas utbildning. Södertörns högskola är juridiskt ansvarig för studenternas personuppgiftsbehandlingar. Du kan alltid nå Södertörns högskola via: Epost: registrator@sh.se Telefon: 08 608 40 00.

Dataskyddsombud

Har du funderingar eller klagomål kring hur dina personuppgifter behandlas kan du alltid vända dig till Södertörns högskolas dataskyddsombud via dataskydd@sh.se. Dataskyddsombudet är expert på reglerna för personuppgifter och har rätt att granska hur högskolans studenter och personal behandlar personuppgifter.

Kontaktuppgifter till studenterna och handledaren:

Lärosäte: Södertörns högskola Institution: Institutionen för samhällsvetenskaper

Kurs: Socialt arbete och kunskapsutveckling 30hp

Delkurs: Examensarbete i socialt arbete 15 hp

Jessica Pogosian: jessica01.pogosian@student.sh.se (student)

Lydia Kebede: lydia01.kebede@student.sh.se (student)

Majsa Allelin: Adjunkt i socialt arbete: majsa.allelin@sh.se (handledare)

Du är alltid välkommen att höra av dig till oss studenter för frågor. Vi ser fram emot att träffa dig!

Med vänliga hälsningar,
Jessica Pogosian och Lydia Kebede

Bilaga 2. Samtyckesblankett



Samtyckesblankett

2019-04-08

Hej!

Tack för att du valt att delta i vår studie!

Inför intervjun behöver vi få ditt samtycke till att delta i studien. Studien är ett examensarbete som utförs av Jessica Pogosian och Lydia Kebede på Socionomprogrammet på Södertörns Högskola.

Samtycke att delta i studien

Jag har skriftligen fått information om studien och samtycker härmed till att delta. Jag är medveten om att mitt deltagande är helt frivilligt och att jag kan avbryta mitt deltagande i studien utan några angivna skäl.

Min underskrift nedan betyder att jag väljer att delta i studien och godkänner därmed att Södertörns Högskola behandlar mina personuppgifter i enlighet med dataskyddslagstiftning och lämnad information.

.....

Underskrift

.....

Namnförtydligande

Bilaga 3. Intervjuguide

Bakgrund

- Ålder?
- Kön?
- Etniskt ursprung?
- Hur länge har du bott i Hallunda-Norsborg?
- Hur kommer det sig att du bor i Hallunda-Norsborg?
- Skulle du kunna beskriv ditt område med 3 ord som du anser symboliserar området?
- Hur kommer det sig att du valde dessa ord?
- Hur trivs du i Hallunda-Norsborg med:
 - Miljön
 - Invånare
 - Mötesplatser

Benämningen ”särskilt utsatt område”

- Har du hört talas om begreppet ”särskilt utsatt område”? Vad tänker du kring det begreppet?
- Det sägs att området du bor i är ett ”särskilt utsatt område”, vilka tankar uppstår hos dig när du hör denna benämning?
- Upplever du själv att du bor i ett ”särskilt utsatt område”?

Om ja: På vilket sätt upplever du att du bor i ett ”särskilt utsatt område”?

Om nej: Vad tänker du kring då ditt område är benämnt som ”särskilt utsatt” men att du själv inte upplever det som det?

Polisens definition

I polisens definition av ett ”särskilt utsatt område” ingår bland annat att invånarna har en låg socioekonomisk status, en hög koncentration av kriminalitet (narkotikahandel på öppen gata, hot och våldshandlingar), samt en obenägenhet att delta i rättsprocessen. De områden som uppfyller alla uppsatta kriterier har bedömts vara ”särskilt utsatta”.

- Hur ser du på kriteriet *“låg socioekonomisk status”* som en del för att definiera Hallunda-Norsborg som ett ”särskilt utsatt område”?

- Hur ser du på formuleringen/kriteriet *“hög koncentration av kriminalitet”* som en del för att definiera Hallunda-Norsborg som ett ”särskilt utsatt område”?
- Hur ser du på formuleringen/kriteriet *“en obenägenhet att delta i rättsprocessen”* som en del för att definiera Hallunda-Norsborg som ett ”särskilt utsatt område”?
- Anser du dessa delar som nämns i definitionen är relevant för att benämna ett område som ”särskilt utsatt”?
- Spelar det någon roll om ett område beskrivs som ”särskilt utsatt” tror du? Varför?
- Finns det en poäng med att benämna områden på olika sätt?

Framtid

- Har du en önskan av att bo kvar här i framtiden, eller tänker du på att flytta?

Om ja/nej: Hur kommer det sig?

- Finns det något som skulle kunna förbättras i det område du bor i?

Bilaga 4.

Kategorier ur kodningsprocessen

Del 1. Hallunda- Norsborg

Kod: Mångkultur och Trygghet och gemenskap → Kategori: Mental gemenskap

Del 2 Erfarenheter relaterat till benämningen

Kod: Negativt framställt → Kategori: Medias framställning

Kod: Negativa erfarenheter av bemötande av andra, arbete → Kategori: Fördomar

Del 3 Förhållningssätt till benämningen ”särskilt utsatt område”

Kod: Håller med/håller inte med → Kategori: Låg socioekonomisk status och en hög koncentration av kriminalitet

Kod: Benägen/obenägen → Kategori: Rättsprocessen

Kod: Benämningen skapar stigma, benämningen är relevant → Kategori: Positivt och negativt förhållningssätt till benämningen

Del 4 Framtid

Kod: Lämna sitt bostadsområde → Kategori: Flytten från Hallunda – Norsborg

Kod: Brist på mötesplatser → Kategori: Förbättringar i Hallunda – Norsborg